

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERAD TIDNING

HÖR

GRUNDLAGD AF

FÖR KVINNAN OCH HEMMET

FRITHIOF HELLBERG

HUFVUDREDAKTÖR OCH ANSV. UTGIFVARE: JOHAN NÖRDLING.

Sydtysk konst i Stockholm.

SVENSKA KONSTNÄRERNAS förening har gjort vårt konstliv en god tjänst genom att taga initiativ till den utställning af Münchener-secessionens alster, som i dessa dagar öppnats i Konstakademiens salar. Som bekant utgöra Münchener-secessionisterna en samling konstnärer, som år 1893 bröt sig ut ur die Künstlergenossenschaft för att utställa på egen hand. Dylika secessioner finnas nu, förutom i den bayerska hufvudstaden, i Berlin, Dresden, Karlsruhe, Düsseldorf o. s. v.

En vandring genom den nu började utställningen af modern sydtysk konst ger friska och väckande intryck utan att de exponerade konstverken därför på något sätt slå oss med häpnad, visa någon öfverraskande ny uppfattning af natur och människor eller ge några hittills oanade färgsensationer. Den visar tvärtom, att den moderna svenska konsten hunnit långt, till och med öfverraskande långt, att vi i dessa Münchener-målare ha ypperliga medtäflare, men ej några mästare, vid hvilka fötter vi taktfullt böra slå oss ned.

En af deras främsta krafter, Fritz von Uhde, företrädes af en stor, präktigt målad porträttbild "Wohlmuth såsom Richard III." Det är ett starkt patos i den bilden, och färgen är djup och mustig. Uhde åtnjuter med rätta stort anseende i Tyskland, särskildt genom sina religiösa taflor, där han låter Kristus uppträda bland samtida bönder och arbetsfolk. Här utställer han äfven en religiös duk "Tre heliga konungars tillbedjan", hvilken onekligen är skickligt målade, men kännetecknas af en viss torrhet.

Bland djurmålare märkes R. Schramm-Zittau, hvars stora ljusfyllda gästafla vi här afbildat. Secessionens ordförande, Freiherr Hugo v. Habermann, har ett par kvinnobilder, af hvilka "Bacchant", här reproducerad, är utförd med tekniskt raffinemang.

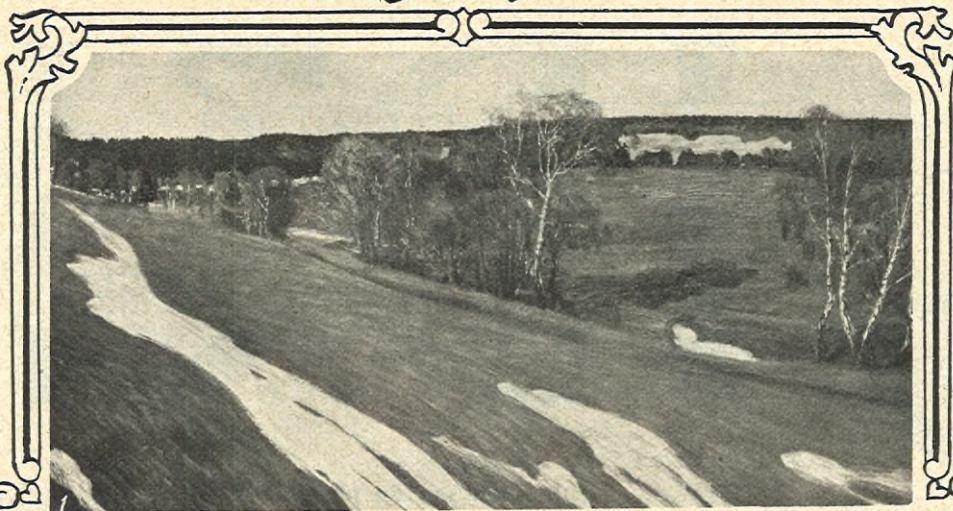
Utrymmet nekar oss att ingå på någon närmare granskning, hvar-

1. KONSTNÄREN RICHARD PIETZSCH, UTSTÄLLNINGENS MONTÖR. 2. BREFVET. OLJEMÅLNING AF F. STROBENTZ. 3. GÄSS. OLJEMÅLNING AF R. SCHRAMM-ZITTAU.

för vi inskränka oss att i största korthet påpeka några af de mera remarkabla tafflorna.

Där är A. von Kellers "Den lyckliga" — en död nunna, som vid båren omgifves af sina systrar — en mjuk och anslående komposition, Richard Pietzschs' finstämda landskap "Tidig vår i Grünwald", "Brevet", en vacker genre af Fritz Strobentz, Albert Weisgerbers med konvulsivisk kraft målade

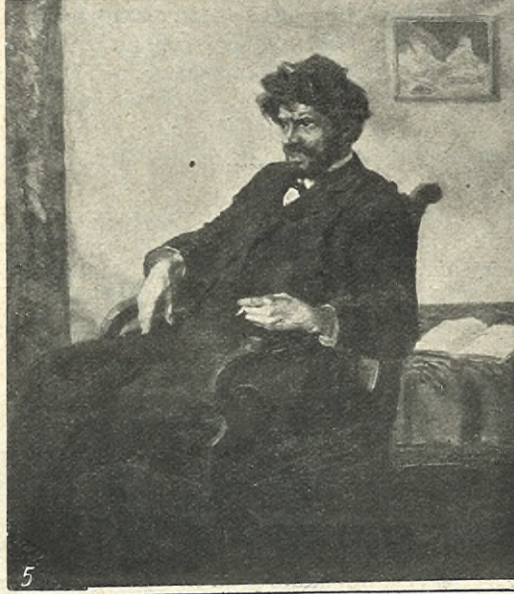

alla utställningar; de förmå dock ej minska det goda totalintrycket.

Det är alldeles påtagligt att man här står inför en falang målare med genomarbetad konstnärlig kultur, ett varmt gemyt. De äga ett annat ras-märke, dessa bayrare, än sina kolleger i Berlin, hvilkas sätt att välja motiv och måla dem ofta har en pompös, anspråksfull och ytlig prägel, någonting af parad och trumhvirflar.

förä för tanken till den intima danska och holländska konsten med dess mustiga och dock minutiösa teknik och den senare synes oss ha motsvarighet i vissa franska mästares sätt att måla luft, sol och grönska. Rätt banal verkar Max Buris genre "Ensam" — en fadd kvinnotyp, som ligger utsträckt på en chäslong — och A. Weisgerbers "Sommardag" är lustig nog som färgexperiment, men kan för öfrigt ej hålla en fast. Dock, svaga eller mindervärdiga alster smyga sig in på

porträtt af en sydtysk författare, Robert Engels bondetafla "En familj", Th. Kleins "Ung flicka i svart kofta", Eugen Spiros spirituella "Dam med en hund", C. Piephos roliga "Trädgårdsrestaurant" o. s.v.

Theodor Hummel har en varm och färgvacker "Interiör från en bondgård" och P. Crodel exponerar en klingande frisk och munter fri-luftsbild "Värdshus i skogen." Den

1. TIDIG VÅR I GRÜN WALD. OLJEMÅLNING AF R. PIETZSCH. 2. DEN LYCKLIGA. OLJEMÅLNING AF A. VON KELLER. 3. EN FAMILJ. OLJEMÅLNING AF R. ENGELS. 4. BAC-

Münchener-secessionens konst är med ett ord impulsiv, personligt intressant, och den konstälskande publiken bör se den ej en, utan flere gånger.

Som bihang till utställningen förekommer äfven ett antal skulpturer och gravyrer, hvilka dock äro af mindre intresse.

E. H—N.

CHANT. OLJEMÅLNING AF H. VON HABERMANN. 5. PORTRÄTT. OLJEMÅLNING AF A. WEISGERBER. 6. UNG FLICKA. OLJEMÅLNING AF PH. KLEIN. A. BLOMBERG FOTO.

När ni härnäst köper skodon
begär då att få se

Profva dem och öfvertyga
Eder att de göra skäl för
namnet
"Damernas favorit".

VICTORIA-kängor säljas i finare skoaffärer
öfverallt — i alla moderna färger och skinn-
sorter, till populära priser och tillverkas af
LUDV. TRAUGOTT, Stockholm.

ELSA TÖRNES SPALT.

Nationella dygder och svagheter.

I.

VI BERÖMMA oss af gästfriheten såsom en specifikt nordisk dygd, som vi mena oss besitta i en högre grad än andra folk. Gästfriheten är ju en vacker dygd och det är med rätta vi gärna odla den och äro stolta öfver den. — I parentes vill jag endast säga, att den icke alltid odlas i sina vackraste former, utan allt för ofta har en bismak af skryt och skrymteri, som förringar dess värde.

Om vår gästfrihet vore ett barn af äkta inboende välvilja och en sann glädje öfver att kunna göra det angenämt för våra medmänniskor, då borde också gästfrihetens naturliga systrar: artigheten och tillmötesgåendet i allt vårt umgänge trifvas och bo ibland oss. Men det göra de nu icke. Endast då vi direkt äro värdfolk eller gäster beflita vi oss om att presentera dem såsom nära lärerade till familjen, men i all vår öfriga borgerliga färd, i hemlif och uteliv, förråda vi nogsam, att bekantskapen är mycket ytlig och formell, saknande hvarje spår af förtrolighet och vanans intimitet.

Att det finnes enskilda individer och enskilda familjer inom det svenska folket, som af naturlig hjärtlighet alltid äro artiga och tillmötesgående i allt sitt handlande och görande, det vill jag gärna erkänna. Men de äro tunnåddade. Om man undantar köpmännen och deras biträden, till hvilkas yrkesskicklighet det hör att visa tillmötesgående och vara artiga, kan man gå många dagar, utan att möta den naturliga älskvärdhet, som man i flere andra länder möter i hvarje gathörn.

En trumpen likgiltighet för andras trefnad och ett oförsynt gå-på-ende för att själf få det bra, har sedan femton, tjugo år blifvit ett allt mer förhärskande drag hos genomsnittssvensken och tyvärr ock svenskan i all deras färd ute bland okända.

Och man kan godt följa utvecklingen och spåra orsaken till detta växande drag. Ungdomen, både den vuxna och den växande, har upphört att vara blygsamt artig, på grund af allt det fjäsk, som i våra dagar bedrifves med den och all den själfhäfdelse, som predikats. Ridderligheten mot kvinnan har upphört, där kamratskapet och kampen om brödstycket tog vid. — Kvinnornas naturliga mjukhet har förträats i samma kamp. — Underklassen har upphört att visa tillbakadragen höflighet, sedan klasskampens och klasshatets läror proklamerat allas likställighet. Ej sällan kan man få bevittna, att enskilda bland dessa illustrera sitt blifvande husbondevälde genom öppen ohöflighet. Att ej detta sker oftare — så som eggandet bedrifves — tyder på en djup bottenstats af hänsynsfullhet, som ej frasernas ordström ännu lyckats bortspola. — Statens och det allmännas tjänstemän och betjänte ha hos oss aldrig utmärkt sig för ett urbant väsen, utan alltid älskat att rida höga hästar gent emot allmänheten. Skall man i fråga om dem anteckna någon förändring, så är det snarare till det bättre, om också ej till det allra bästa.

En klass, som allvarligt beflitar sig om ärlig demokratisering i uppträdande och i handling, det är de höge herrarne, statens högste styresmän, arbetsgifvarne och rikmännen, intelligensens och bördens stormän, just de, som förr i känslan af sin myndighet gingo strama och styfnackade och läto alla böja sig. Dessa äro

i vår tid de mest tillgängliga och förekommande, de mest välvillige och uppoffrande och de minst hänsynslöse i sin färd. Men de äro fåtalet och kunna ej sätta stämpeln på det hela. Det gör massan, som ännu är brutal och hänsynslös, därför att den ännu är omogen och betar sig i sin värdighet af likaberättigad medborgare såsom en klumpig valp, som ej vuxit i sina stora tassar.

På mina talrika resor har det händt mig många tiotal gånger, att jag kommit med båda händerna upptagna af ett par tunga kollar för att stiga upp på en järnvägsvagn. Innanför den tillslutna järngrinden uppe på vagnens plattform kan ha stått en, tre, ja fem stora, friska manfolk, unga och medelålders, mer och mindre korrekt eleganta, och det har icke fallit en af dem in att kröka sin rygg för att ta ett grepp i ett kolly för att underlätta uppstigningen, ja, icke ens att draga handen ur rockfickan för att öppna järngrinden, hvilket inifrån är den största bagatell men utifrån är förändrad med ganska stor ansträngning.

Att de orka låta bli, det är alldeles ofattbart! — När jag själf står innanför skulle det vara mig absolut omöjligt att underlåta denna lilla tjänst åt hvem det vara månne, gammal eller ung, herre eller dam, torggumma eller stadsbud. Jag skulle skämmas som en våt hund, om jag öfverraskade mig med den tanken: »han gitter gärna stå där och sträfva, det är hans sak och inte min». — Men troligen tänka de alls ingenting, utan äro lika blinda och tanketomma, som de äro eldgaffelstrama. Jag har naturligtvis också träffat på sådana, som haft samma moral som jag. Bland män har det då varit antingen äldre, distingerade herrar eller ock finare arbetare med detta något af vakenhet och rörlighet, som tyder på att de krossat Atlanten eller eljes ej haft beck under stöflarne.

Jag tror att det mera är tafatthet, bristande öfning och bristande snabbhet i tankegången, som gör svensken så trög, när det gäller vänliga och artiga handlingar, och mindre verklig inneboende ohöflighet, men till denna medfödda obenägenhet, som på senare år mindre än någonsin motarbetats, har också kommit ett par positiva moment och det är klassfientlighet, konkurrensövilja och själf tillräcklighet. Likasom artigheten är mindre, så är också tacksamheten mindre, under det misstroendet växer. Jag hörde en gång en dam säga, då hon steg ut ur en spårvagn, där en ung man med blixstens hastighet uppsnappat hennes tappade handväska och återlämnat den till henne: »Hvad den herrn var uppmärksam, du, tänk om det var en ficktjuf.» —

Det är altruismen vi behöfva amma fram genom att vänja barn och ungdom att ha ögon och tankar med sig och lära sig se och förstå, hvad hvar och en behöfver. Nutidens barn äro icke bondblyga, snarare framfusiga, det bör inte bli allt för svårt att leda deras dådlystnad i rätta fåror, om vi bara själfva ha målet klart. Bekämpa egoismen och själf tillräckligheten, väck solidaritetskänslan och altruismen, lär dem känna och förstå tröttheten hos den gamle, hjälplösheten hos den lytte och vanföre, försagdheten hos den ovane, som från en stilla vrå förirrat sig in i allfarsvägens buller, kom deras unga hjärtan att slå jämna

slag med alla dessa, som icke trampa lifvets solskensstigar, och låt dem på samma gång känna, hur blodet rinner varmt i deras egna ådror, så behöfves det icke mer för att de gärna skola dela med af sitt öfverflöd, fyllda af tacksamhet och begär att godtgöra, hvad de fått mer af lifvets goda än andra fått.

»Sådana föräldrar, sådana barn», bör väl vara minst lika träffande som »sådan herre, sådan dräng». Detta senare ordstaf besannas ständigt.

Sådan som högsta ledningen är i en affär, en institution, sådan blir inom kort karaktären hos hela personalen. Detta är icke blott exempellets makt, utan ock valfrändskapens urval: lika drar lika till sig. Jag känner ett hotell, där hela personalen, från den högste till den minste, är välvilja och älskvärdhet och jag känner en bana, där alla äro tillmötesgående och artiga. Skulle någon nykommen vara kantig, så går det af honom på kort tid. Jag kände en annan bana, där förhållandet var motsatt, kom en vänlig själ dit, blef han snart förgiftad af den allmänna gallan, till dess högsta ledningen växlade och med den traditionerna.

Jag kunde ha åtskilligt att säga om konduktörerna i allmänhet vid våra svenska banor, jämförda med utlandets, men jag har njutit af den mest utsökta belevnenhet från tvenne svenska praktexemplar till konduktörer, hvilka jag i mitt sinne benämner »löjtnanten och diplomaten». För dessa båda rättfärdigas skull skall jag tala sakta om de orättfärdigas svagheter. Men som en eftersträfvansvärd dygd för dem alla skulle jag vilja rekommendera litet mer af den faderliga välvilja, hvarmed både den danske konduktören och den tyske Schaffnern omfatta sina resande och leda dem på rätta vägar — äfven utan »handtryckningar».

Den svenske konduktören skrider in med pondus och min hos en polis, som skall se till, att ingen fripassagerare krupit under bänkarne. Nog går det an för oss, som kunna vår tidtabell och ha resvana, men den stackars lilla gumman, som fumlar efter biljetten, hvilken ligger i vanten, fast hon minns så säkert att hon lagt den i portmonnän, som inte vet, hvar hon skall byta om och lefver i permanent fruktan att ha kommit på orätt tåg, hon plattas alldeles till under tyngden af hans pondus. Och när olyckan verkligen varit framme, hvilket händer rätt ofta, och en stackare som skulle norrut rullar västerut, då skulle hon frysa till is under konduktörens likgiltiga kyla, om inte vänliga medpassagerare värmde henne med sin medkänsla och hjälpte henne till rätta med sin bristfälliga järnvägs-kunskap.

Hur annorlunda handlar inte i ett sådant fall min »löjtnant-konduktör». Tydligt och klart ger han den vilsekomna besked om hvar hon skall stiga af och hvilka tåg hon skall ta, för att komma på sin rätta väg igen, ja, t. o. m. hvad hon skall säga till personalen och till stationsinspektoren. Och när tåget håller vid den angifna stationen, kommer han igen för att afpolletera den vilsna och öfverantvarda henne åt en kollegas bevägenhet.

Min »löjtnant-konduktör» får ingen myndig istermage att skjuta framför sig genom detta sätt att sköta tjänsten, men desto smidigare rör han sig i trängseln om söndagskvällarne, desto lättare slinker han igenom de smala järnvägs-kupéörrarna och desto säkrare slinker han en dag in i himlen.

ELSA TÖRNE.

Använd endast

PANSAR-Emaljerade

KOCKUMS

GJUTNA GRYTOR.

Giftrria.

Solida.

KALMAR ÅNGKVARNS A.-B:s

KALMAR 1:ma

- RISSTÄRKELSE -

OBS! Gulmedalj i London 1906.

tillverkad på landets modernaste stärkelsefabrik, utmärker sig särskildt för **hvit**

het, renhet och styrka.

Finnes hos hvarje välsorterad spicerihandlare i hela riket.

EN VANDRARE.

FÖRFATTARINNAN till nedanstående dikt, som i förkortad och poetisk form ger det mänskliga lefnadsloppet, har genom sina diktsamlingar dokumenterat sig som en bland de främsta af våra få kvinnliga lyriker, medan hon samtidigt gjort sig ett namn som novelist. Hon tillhör också en för sina konstnärliga och litterära intressen känd

HUR UNG han var! — En dag för
 ängesen
 han stod på höjden midt i middags-
 solen,
 och blickade förströdd mot dalens
 klyfta.
 Han var en farande och munter sven,
 som log åt världen, tills den log igen.
 Hans blotta ungdom gjorde honom
 trygg,
 han kände styrkans njutning vid att
 lyfta
 den tunga ränseln på sin starka rygg.
 Så böjde han sig ner och slet ett block
 med gräs och mossa loss ur bergets
 sida; —
 han ville se det dansa utför stupet.
 Det rullade och flög i vida bågar
 med höga krumsprång som en jätte-
 bock, —

och så försvann det med en suck i djupet.
 Han skrattade och sjöng och drog förbi,
 hans färd gick uppåt, och längs vägens ringar
 låg by vid by med äfventyr uti,
 det lockade och drog — han gick på vingar.
 Hans bröd i ränseln än var mjukt och varmt,
 det hade bakats af en vacker kvinna
 och räcks åt honom med ett vänligt ord.
 "Den man, som blott kan bröd och kärlek
 finna,
 har inte rätt att kalla lifvet armt,
 men vandra lycklig fram på denna jord,"
 han tänkte glad och grep med bruna händer
 kring brödet och högg in med friska tänder.
 Hvad gjorde att det skymde och blef natt!
 Då kom där stjärneljus och eldflugsvimmel,
 han sof i gräset under öppen himmel;
 men lockade en by med dans och skratt
 och vin och musikanter, stod han ljus
 och rank och leende i glam och brus.
 Det klirrade så ömt i mandolinerna,
 det skälfdde längtansfullt i violinerna.
 Han kysstes, sjöng och slogs, — vann alltid
 spelet
 i sången som i kärleken och grälet.
 Men blef han trött, drog han till nästa by,
 och där var leken alltid lika ny.
 Han gaf en del, men tog än mer emot;
 ibland satt han en tid vid lugn och hård,
 men grep i oro åter kring sin staf
 som kvald af brådska. Aldrig slog han rot,
 hans håg var rastlös, ständigt stadd på färd.
 Mot något fjärran, okänt bar hans fot,
 han sökte alltid mot en osedd värld,
 och gladdes han och gladde, hvart han kom,

Ateljé Jæger foto.

när han gick bort, såg han sig aldrig om.
 Han gick och gick, och äfven lifvet gick.
 Han lefde det i snabba ögonblick,
 som sjönko undan, nästan utan minne.
 Han åldrades, men vandringslusten ej,
 han märkte ej, hur tung hans gång var blifven,
 att håret börjat gråna som hans sinne.
 Hans dag var spilld, hans unga vilja nött,
 han tog allt flera raster, — han var trött.
 Än log han, men allt mera sällan hände,
 att han fick svar på sina muntra ord.
 Ibland det kändes som om maten brände
 i strupen, när han åt vid tiggarbord.
 Hans bröd var torrt, och ränseln kändes tung,
 fast den var tom, och ingen vacker flicka
 kom längre springande i smyg att nicka
 en afskedshälsning till den muntra sven,
 som sjöng och log och aldrig kom igen.
 Man gick förbi med ett: "Guds fred" så kallt,
 att orden tycktes frysa. Hvar fanns allt,
 som en gång värmdes? Vännerna och kys-
 sarna,
 och fröjden när han kom, och tårarna
 i afskedsstunden? — Han var ju densamma.
 Han kunde ännu sjunga, slåss och flamma,
 men världen var förvandlad, dag för dag
 allt kallare; — vår herre sig förbarma,
 hur kall och gammal! — Blott han själf var
 ung. — —
 Han gick och gick, och äfven dagen gick.
 Men blef det afton, granskade han skyarna,
 och hördes ave-klockorna från byarna
 ur dalens dunkel, tyngande och stort,
 i dallrande och spröda klanger stiga,
 då grep han stafven i den magra handen

Af ELLEN LUNDBERG
 född Nyblom.

*famij. Hon är dotter till den bekante Uppsala-
 professorn Carl Rupert Nyblom, död för något
 år sedan, och författarinnan Helena Nyblom och
 bland hennes bröder äro flere kända för
 sina konstnärliga insatser i olika grenar.
 Sedan flera år tillbaka är Ellen Nyblom gift
 med den framstående bildhuggaren, professor
 Theodor Lundberg.*

och hastade i brådskan framåt fort
 med blicken spejande mot himmlaran-
 den...

Så hamnade han sist en stormtung
 kväll
 en höst uti ett värdshus invid vägen
 och slog sig ner på samma låga sten-
 bänk,
 där blott en gammal gubbe satt för-
 tegen.
 Han bad om vin, men när han lyfte
 kruset
 och ville fylla glaset, skalf hans hand
 och spillde vin på dukens grofva lärft.
 Det glödde som en blodfläck under
 ljuset.

"Ack ja, min vän, det går så där
 ibland,
 när man blir gammal! Handen vill ej lyda!"
 ljud gubbens stämma. Vandrarn svarte
 kärft, —
 han kände blodet stiga som en brand
 mot tinningen: "Jag har visst svårt att tyda
 ditt ord, min vän. — Hvem talade du om? —"
 "Om dig! — Jag märkte genast, när du kom,
 hur trött du var, hur grå, hur tyngd af
 färdens,
 hur utan mål du vandrat genom världen."
 Då böjdes vandrarns rygg som för ett slag,
 och plötsligt slappades hans färd drag.
 "Du yrar, gamling! Det är inte jag!"
 Han talte hastigt, och hans läppar skälfdde.
 "Väl gick mitt hela lif från dörr till dörr; —
 medlidande, det fick jag aldrig förr!
 Jag tål det inte! tag ditt ord tillbaka!"
 Hans vin blef bittert, handen ville slå,
 men den sjönk maktlös ned. "Nej inte så,"
 begynte åter gubben vid hans sida.
 "Jag vet det nog, det är ej ord, som smaka!
 Jag vet, min stackars vän, hur grymt du
 känner
 din längtan stiga, — hungern efter vänner
 och hem och kärlek, allt hvad du förlorat
 som vandrare! — Ens öde är så litet, —
 en ynkedom! Och dock, hur grymt för-
 storadt
 man ser det själf. När allt är nött och slitet
 och ensamhetens mörker kring oss lägras
 med ålderns tystnad, i hvars stillhet stegras
 vår smärta vid förlusten af vår skatt —
 den enda skatt vi ägt, — vår ungdoms skatt.
 Ack det är bittert, bittert för oss gamla!
 Mot nattens hårda kyla gå vi ner,

LUZERN

o Förnäm vistelseort under sommaren. o
G:D HOTEL NATIONAL

Härligaste läge vid Vierwaldstättersjön.
 Rum från 4 kr. • Ill. prospekt gratis.
 Telegramadress: "National".

Första drabbningen.

Interiör af **Ina L. Stockenstrand.**

och liksom blinda stappla vi och famla,
ty ingen ler mot oss och följer mer.
Den mycket lett, en dag får mycket gråta,
men inga tårar lösa livvets gåta!
I döden är man ensam.
Väl den, som har en vän, emot hvars arm
han kan sig luta, när hans stund är inne!
Den gamle mannen hade talt sig varm,
men vandraren satt tyst som i ett minne.
"Mitt hem är jorden," ljöd hans röst till slut,
"min bädd är gräset. Slumpen är mitt mål!
Men en gång var jag ung! Min viljas stål
var starkt för mången. Det blef mjukt med
tiden,

försvagades och brast!" Och han bröt ut:
"Jag gled till hafs, stolt som ett vindfyllt segel,
men slungades dit ödet förde mig.
Jag lät det gå! Jag väjde för att strida!
Jag lefde som jag lefde, — men jag *lefde*
i ögonblick af ljus! — En splittrad spegel
mitt lif dig kanske tycks, men solen brann
i hvarje liten skärfva af mitt väsen.
Dock, skymningen den kom, och ljuset släcktes
i mörkrets aska; — — och nu är det
natt!" — —

Han stirrade framför sig, där han satt.
Han såg en syn: En yngling stod vid stupet
utaf ett berg och vräkte ner i djupet
ett klippblock, rifvet loss ur bergets sida.
I dofva toner hörde han det runga
som åkslag emot brantens hvassa skär,
men ynglingen stod kvar, begynte sjunga
och skratta, och hans blick stod spänd mot
klyftan,
där blocket dansade och sprang och slog,
som om det lefde.
Det ville hejda sig, men djupet drog,
och branten splittrades, — och nedåt dök det,
och svagare och tyngre ljöd dess suckan, —
och så försvann det. Dalens dunkel slök
det. — —
Men det är tungt, när lifvet börjar lida.

"Stockholmskan".

En intressant pristävling för svenska konstnärer.
Carl Larsson och Carl G. Laurin biträda redaktionens som prisdomare.

VÅRA KONSTNÄRER landet rundt erinras om vår nyligen utlysta pristävling angående en framställning i bild af stockholmskan från i dag, d. v. s. *den moderna stockholmskan* sådan hon visar sig på gatan, i hemmet, i sällskaplifvet, på teatern eller restauranten, som backfisch, sportkvinna, rösträttskvinna eller grande dame, på sommarnöjet, i automobil — med ett ord i alla de situationer, som karakterisera den svenska hufvudstadens moderna kvinna. Bilden i fråga skall utgöras af en teckning i svart och hvitt.

För detta ändamål utfästa vi tre pris, ett första pris å fem hundra (500) kronor, ett andra pris å tre hundra (300) kronor samt ett tredje pris å två hundra (200) kronor, eller tillsammans ETT TUSEN (1,000) KRONOR. Vi förbehålla oss rätt att i vårt julnummer 1909 offentliggöra såväl de tre prisbelönta teckningarna som ock ett urval af de tällingsarbeten, hvilka ej ernått pris, men som på grund af sina artistiska egenskaper förtjäna att med hedersnämmande återgifvas.

Samtliga täflande arbeten skola anonymt vara insända till Iduns Redaktion, Stockholm, senast den 1 april, samt åtföljas af en försöglad namnsedel, hvars konvolut förses med ett motto, hvilket äfven bör återfinnas å teckningen. Namnsedlarna brytas först efter bedömningen. I öfrigt hänvisas till det fullständiga täflingsprospektet, som återfinnes i Idun n:r 3 och på begäran erhålles från Iduns expedition.

DE HADE haft sitt första gräl. Det var hvarken långvarigt eller häftigt, hon hade bara fasthållit sin åsikt, han likaledes, och så hade han gått till kansliet, gått utan en kyss och med en ohyggligt ful fåra mellan ögonbrynen. Det pinade henne mest att hon så lätt brutit sin föresats att aldrig låta det komma till ett första gräl (uppträde kallade hon det som fästmö), det förutan skulle harmonien blifvit oafbruten.

Nyss hade orden jagat hvarandra utan att hon kunde hålla dem tillbaka, små stygga ord, som hon inte menat, råkade följa med, då hon sökte bevisa hur rätt hon hade. Och allt detta för kökstyranens skull. Julia, den outhärliga, hade svarat näsvist gång på gång och så, hade Maja föreslagit mannen att de skulle säga upp henne. Och af denna obetydliga anledning voro han och hon i en sinnesstämning som om ett skilsmässoutslag låg mellan dem.

Maja grät sina första ungmorstårar och anförtrodde slummerkudden, att hon inte gifvit Emil ringaste anledning till hans häftighet. Julia hade sina goda sidor, envisades han. — Ja, för all del, hon var flink och lagade ätbar mat, men därför behöfde en matmor inte ta emot snäsor vid hvarenda tillrättavisning. Respekten måste man hålla på, hade Maja försäkrat, och då skrattade Emil — det nästan lät försämligt. Nu, efteråt, var Maja riktigt säker på att han velat förarga henne med det där skrattet. Han betvivlade naturligtvis att hon kunde sätta sig i respekt hos en tjänarinna. Om hon bara fick en ny att pröfva sina erfarenheter på, en som inte var så kraftig och så tvärsäker som Julia. Strama tyglar och ett visst kom-mig-inte-förnär borde det vara. Men Emil hade förklarat att de skulle behålla Julia, de kunde få en värre. Han hade inte blifvit snäst och stukad, han, inte sett sina önsknings åsidosatta och sin värdighet förintad. — Värdigheten var ännu hennes käraste husmarsmycke. Hon plockade fram hvarje ord han sagt, förstörade betydelsen och upptäckte nya afsikter. Aldrig hade hon trott att hennes Emil var så häftig, så oresonlig. Huru dant skulle deras samlif bli hädanefter? Rysligt! Hon började åter gråta och ältade orden: Kif, dispyter och hårda ord. Kanske han till sist skulle upphöra att älska henne, eftersom han inte längre frågade efter hennes önsknings. Kärleken kunde inte lefva där oenighet rådde. Hon hade i flera dagar känt sig nervös och nedstämd utan att förstå orsaken. Det var naturligtvis ett förebud. Hans kärlek började slockna, slockna efter att ha brunnit ett fattigt litet halfår! Tårekörtlarna fingo en ny kittling och slummerkudden mottog en hel skara af suckar.

Äfven den starkaste fysik reagerar slutligen mot en enahanda sysselsättning. Fru Maja torkade sina ögon, duschade ansiktet med Farina, och som hon inte hörde till dem, hvilka finna tröst i ensamheten, gick hon ut i köket. Den fruktade Julia var dock bättre än ingen alls. Tyrannen stod vid diskbordet och såg tragisk ut öfver ett spräckt stekfat. Nästippen var blossande röd som en nytänd cigarr och ögonen blickade hotfullt ned i baljan. Maja förstod att hon var öfverflödig och ångrade sin visit. Men som det inte anstod hennes värdighet att genast ta till reträtten, ville hon för syns skull ge order om middagen.

"Snälla Julia, vi ta väl resterna från gårdagen och så sagosoppa." — — Tonen blef undfallande, men då Julia vände sitt stora ansikte med de vredgade ögonen mot henne, för-

sökte hon hålla sig upprätt och kavat och tänka på det hon sagt om respekten.

Med blicken ömsom på sumpnannan, som hotade att pösa, och på Maja suckade Julia ångerfullt:

"Frun kan aldri' tro hva' jag är lessen för de' där jag sa' i morses — och så att herrn och frun skulle kivas om'et sen. Herr-gu', jag mente aldri' ett ord af'et, kan väl frun begripa! Se, jag har ondt i nerven, jag me', för min Kalle, han har gått och gift sig me' en ann. Tänk sig, frun, när en mister de' enaste en bryr sig om i hela världen. Men det kan inte frun sätta sig in i." — —

Majas armar kommo i en kast kring Julias skuldror, hon glömde agget, glömde respekten och kände blott att de voro jämlikar i sorgen.

"Jag har gått här och varit så olycklig, frun, för en kan inte jämt bära allt inom sig. Det lättar att tala med nå'n om'et."

Maja tryckte sitt hufvud ett litet tag intill Julias breda bröst. Hon kunde ingenting berätta om sin egen oro, men hon kände sig styrkt af den andras omedvetna deltagande.

"Det kanske var bäst som skedde, Julia, — om han inte var en god människa."

"Jag bryr mig inte om hurudan han var, jag höll af en och skulle fått en på rätta vägar. Han hade sina fel, jag mina, ett häftigt sinne är inget obotligt lyte. Jag tycker så som, att en människa föds på nytt, när hon gifter sig, äktenskapet, frun, är en ny värld, dit ska en inte föra sina gamla fel. "Tack för att frun inte är ond på mig. Se, vi tjänare, ha allt våra bekymmer, vi me'."

Maja började plocka nervöst bland silfret. Hennes hjärta var tungt och här bjöds henne sympati, om också i okonstlad form. Hon slöt läpparna hårdt och klippte med ögonlocken för att hålla tårarna tillbaka. Om Emil förblef oförsonlig, kunde hon omöjligt tigga om hans förlåtelse, och då — —

Julia såg ned på den lilla dockvarelsen med ett leende af moderlig uppmuntran. "Ser frun, när en väl fått den en tycker om, då är ens bekymmer af rakt ingen betydelse. Gräl är man, så är det glömdt för ett godt ord i rättan tid. Kalle och jag vi togs mången gång, men om han så slagit mig randig, skulle jag varit den första att ställa allt till rätta igen. Det är nog så, frun, att för oss betyder kärleken mer än för karlarna, och därför ska vi göra mer för att hålla den kvar. — Nu ringer det i telefon. Det är säkert herrn. Vi tar väl rostbiff och blandade legymer, det tycker herrn om, och så en tårta?"

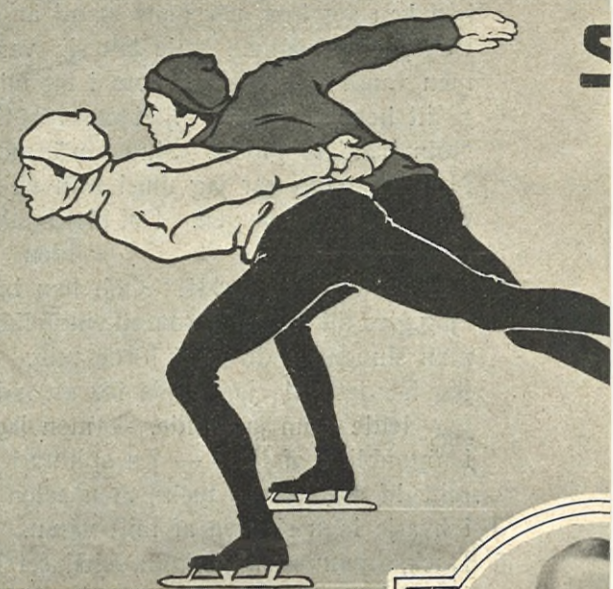
"Hallå! Är det du, Emil? — — Visst kan du ta din gamle vän med dig hem. Inte behöfver ni äta ute. Vi ska ha dina favoriträtter. Julia föreslog nyss — — Nej, vi är' de bästa vänner i världen. Litet häftighet, kära du, man får öfverse. — Jag var ju ryslig i morse. Du kunde fordrat skilsmässa på fläcken. — — Hvarför kysste du mig inte, när du tyckte jag var söt, till och med som argbigga? Jag säger väl till om litet drufvor och gorgonzola, så blir det riktigt festligt? — — Efter första drabbningen, säger du. — Ack, om du visste." — —

Ännu är ej för sent

att prenumerera på *Idun* för året, då de tre vackra bostonvalsarna m. fl. gratisbilagor erhållas på köpet!

Hvarje husmoder **Barngarderoben** Hvarje sömmerska likaså.
bör prenumerera på   Pris för helt år 3 kr.; halft år 1:60 kr.   12 häften årligen.
Lösenummer 30 öre.

NORDISKA

Erik Frey
Kapten, Ordförande i kommittén

ÅTER HA den svenska idrottens märkesmän mötts i gemensamt intresse för att ordna de vidtomfattande nordiska spelen, till hvilka nu som vid föregående tillfällen äfven andra länder sändt representanter, som på de olika idrottsarenorna skola täfla med de våra i fysisk uthållighet, mod och sinnesnärvaro.

Nu återstår bara ett önskemål: att en äkta nordgnistrande snödrifvor och blanka isbanor måtte förläna terrängerna deras rätta prägel.

År efter år växer begreppet om idrottens betydelse som nationens fysiska kraftkälla allt djupare in i det allmänna vetandet. Dessa vår tids gymnastiska lekar ha blifvit ett behof, en sköld mot veklighet och förläppning, mot lifsleda, nervkriser och allsköns andra den stigande kulturens och vällefnadens dystra följder. Lyckligt att så förhåller sig! Ty — det behöfver utsägas om och om igen — det smyger många sjukdomar kring våra knutar, hvilka i sin ordning ge upphof åt en mängd andliga kvacksalvare, som välsigna samhället med sina mer eller mindre dubiösa läkemedel.

Inga predikningar mot anfrätt moral, inga af kammar-

V. G. Balck
Öfverste, Ordförande i Organisationskommittén.

Emil Fick
Kapten, Ordf. i Fäktningskommittén.

Claes Cederström
Ryttmästare, Friherre, Ordf. i Kommittén för täflingar till häst

K. Amundson
Kapten, Ordförande i Ballongkommittén och Militärkommittén.

Alex. Lindman
Redaktör, Sekreterare i Organisationskommittén.

F. Falkenberg
Kapten, Friherre, Ordförande i Skidlöpningskommittén.

C. A. Murray
Kapten, Ordf. i Skyttekommittén.

C. Silversparre
Kapten, Friherre, Ordf. i Skridskoseglingskommittén.

E. Killander
Löjtnant, Ordf. i Inkvarterskommittén.

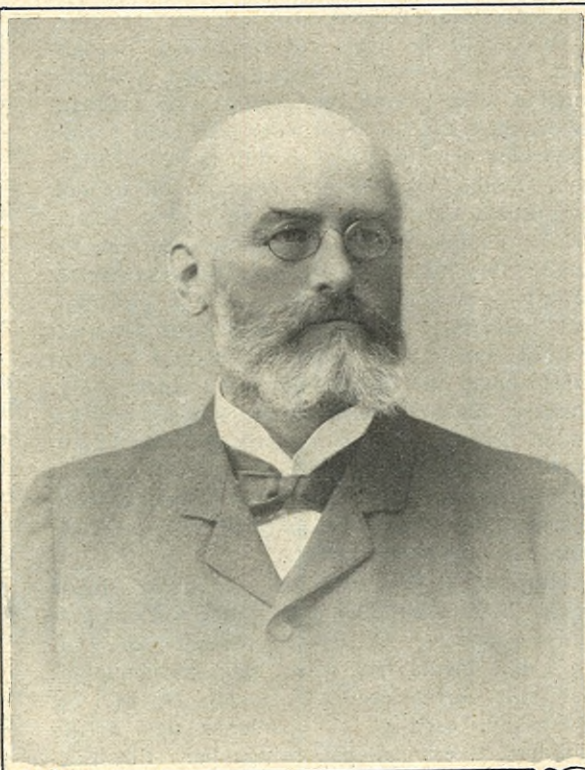
V. Langlet
Kandidat
Medl af sekrtet

SPELE STOCKHOLM 1909 DE LEDANDE MÄNNEN

sittare hopknåpade paragrafer om hur lifvet skall lefvas och dåligheten hållas på afstånd ha emellertid den stärkande och förnyande verkan på sinnet som en skridskofärd på stålblank is eller ett hissande skidlopp utför bergsbranter med skogens snöiga furor på vakt vid sidorna. Idrotten i alla dess former, rätt fattad och klokt utöfvad, är en hälsobringare som ingen annan, och de folk, hos hvilka idrotten hålles i ära, äga därför betingelser nog att kunna bestå i kampen för sin självständighet.

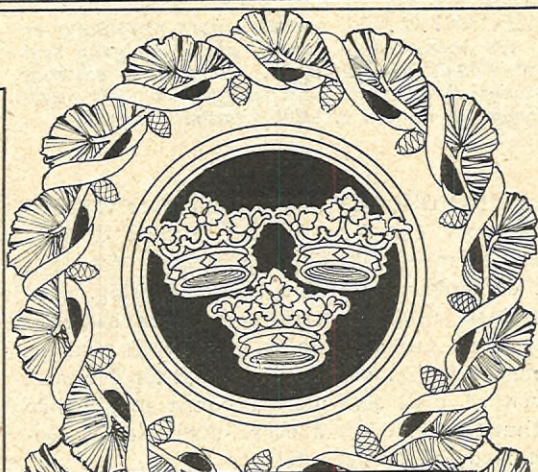
De stora idrottstävlingarnas nationella betydelse äro numera också ett faktum.

Inledningsvis presenterar Idun i dag porträtten af de nordiska spelens ledande män och hoppas i ett följande nummer kunna meddela intressanta bilder från de olika tävlingarna.

Astley Levin

Med. Dr., v. Ordförande i Organisationskommittén.

Otto Rooth

Direktör, Skattmästare i Organisationskommittén

C. L. Kornerup

Direktör, Ordf. i Bandykommittén.

B. F. Burman

Direktör, Ordf. i Ekonomiskommittén.

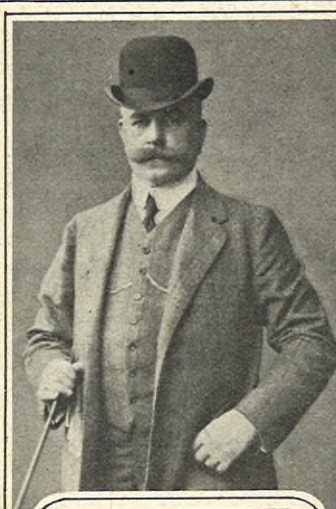
Cl. von Rosen

Ryttmästare, Grefve, Ordf. i Automobiläkn. kommittén.

Carl Bonde

Löjtnant, Grefve, Ordf. i Traftäflingskommittén.

Otto Bergström

Kapten, Ordf. i Komm. för festföreställningar å teatern.

S. Hydén

Disponent, Ordf. i Isjaktseglingskommittén.

Erik Bergvall

Redaktör, Ordf. i Simningskommittén.

Henrik Petterson

Ingenjör, Ordf. i Skridskoåkningskommittén.

Gammal och ny moral.

NEDANSTÅENDE uppsats, ehuru författad af en redaktionsmedlem, är ej afsedd att gälla som något redaktionellt uttalande. Som ett af allvarlig personlig öfvertygelse buret inlägg i en viktig dagsfråga ha vi dock ej velat förmena den plats.

MENINGSUTBYTTET i Idun öfver vår ungdom och dess moral har varit lärorikt, mest genom de faktiska upplysningar det gifvit och de tankar, hvartill det gifvit uppslag. Att läsa dessa uttalanden, skiftande, men baserade på samma grundåskådning, har varit som att komma i familj, och det är nyttigt för den, som lefver så godt som utanför denna tongifvande institution och därmed också utan verklig kontakt med det svenska folket.

Det har lärt mig, att två bildade personer i detta land kunna samtala under användande af den gängse sedlighetsterminologien och därmed beteckna fullkomligt olika begrepp.

De, som i allmänhet och nu i pressen i synnerhet föra hvad de kalla sedlighetens talan, utgå ifrån att striden står mellan moral och omoral. Detta är icke sant, åtminstone icke mer än till hälften. Man skiftar ju icke hugg med personer, som sakna sedligt medvetande — striden står mellan *gammal* och *ny* moral. Dessa två tidsbestämningar äro då tagna i mycket inskränkt bemärkelse. Den gamla moralen är icke äldre, historiskt sedt, än den nya, som i själfva verket leder sina anor från den antika uppfattningen, att allt mänskligt och alltså äfven den del däraf, som tillhör kärlekslivet, är i och för sig sundt och naturligt och såsom naturligt också rent.

Den gamla eller härskande moralens målsmän förklara här naturligtvis genast, att detta är äfven deras åsikt. Men kommer man till tillämpningen, handla de vanligtvis alldeles tvärt emot. När man hör deras tal, frågar man sig först förtviflad, hvad det egentligen är, som de icke tycka är osedligt. Sedan märker man, att där finns en gräns, men att den utan vidare går fram och skiljer bort allt, som faller utanför de officiella och lagligt bekräftade förbindelserna, lämnande dessa i ostörd ro och utan anmärkning, blott ett enda villkor blir uppfyllt — förtegenheten.

Genom förtegenhet och förställning förvärfvar man sig förfärligt mycket lätt namn och värdighet såsom en moralisk person, medan den rättfärdighet, som ser saken i ögonen och föraktar eufemism, stämplas som omoralisk.

“Osedlig” anses hvarje omedelbar eller medelbar hänsyftning på det sexuella lifvet. Därför blir det nakna alltid opassande i tal, i konst, i skrift, därför var Frödings “Jägarrens morgondröm” osedlig och Strindbergs “Giftas”, liksom så många andra, mindre pregnant, litterära och konstnärliga arbeten af ärlig och realistisk hållning, därför är hela vårt språk så öfersälladt af fula ord som en spetälsks hud af sårnader, och därför ha vi en så riklig och ständigt växande stock af fula svenska historier.

Därför hållas barnen och de unga i djup okunnighet — måhända icke längre öfverallt om fortplantningsläran, vetenskapligt sedd — men om den praktiska roll, det sexuella lifvet måste komma att spela i deras framtid, och en dum sentimentalitet och en i luften sväfvande moral ersätta den praktiska kunskapen.

De unga få under sin uppväxt ofta höra talas om “rysliga” och “dåliga” människor. Det går snart upp för dem att därmed betecknas icke blott de ohederliga, elaka, giriga och råa, utan framst de, som fallit, som det heter, eller begått ett “felsteg” samt de, som lefvat eller

lefva i en icke laglig förbindelse — alldeles ofsedt deras karaktär eller uppförande förfärligt. Men de hålla nog icke tillgodo med denna lärdom. De se den grymhet och den själfrätfärdighet, som följa med dess tillämpning, och den gränslösa inkonsekvensen.

Och skulle de börja reflektera öfver det faktum, att hvad som nu upphöjes som gudomlig sedelag ofta på ett egendomligt sätt sammanfaller med hvad som är eller har varit socialt opportunt och hvad som betingats af förhållanden, hvilka icke längre existera, bli de nog tveksamma om samma sedelags giltighet. Exempelvis: på den tid då en ogift kvinna icke ens kunde försörja sig själf, var det naturligtvis socialt sedt högst olämpligt att hon blef mor, och helt visst har detta faktum sin del i att det så småningom kom att betraktas som ett svårt brott mot gudomlig och mänsklig lag. Numera äro förhållandena annorlunda, och om nu en kvinna anser sig kunna ekonomiskt ansvara inför samhället för sitt barn, bör det väl åtminstone få bli en sak mellan henne och hennes samvete, om hon utanför äktenskapet skulle påtaga sig modersplikterna.

Utifrån den nya moralens ståndpunkt ställas också kraf och fällas också domar, men efter andra grunder. Äktenskapet är här icke skyddadt för kritik, har intet sedlighetsmonopol: det blir därför osedligt att sälja sig in i ett äktenskap, osedligt om personer med ärftlig sjukdom, t. ex. epilepsi, bringa barn till världen, mera osedligt af en lastbar person att dra in en ofördärfvad i ett aldrig så lagligt förhållande än att lefva i fria förbindelser med sedligt likställda. Här är icke eller borde icke vara något skärande öfver en kam, hvarje fall ses för sig; när den nya moralen blir doktrinär, blir den icke bättre än den gamla.

Den gamla moralen är bekvämare och billigare, den nya är mer kräfvande och farligare, fast den har ett klarare och mindre tvetydigt program. De, som icke nå upp till den, som förvilas af den friare atmosfären och de större rörelsemöjligheterna och tro att inför densamma lagen om ansvar och medansvar är upphäfd, de falla på den, men skulle väl ha gått under ändå.

Och drar man blott försorg om att ungdomen får upplysning och vägledning, så får den sedan ta ansvaret på egna skuldror.

Det förefaller mig en smula kortsynt och feget att ångslas, därför att banden lossna och ungdomen — en del af den — gör uppror, särskildt som oron gäller den kvinnliga ungdomen. När man tror att den är på väg att ge sig all osedlighet i våld, vet man eller vill icke veta något om den regulator, som ligger i själfva det kvinnligaste af kvinnonaturen. Jag afstår från försöket att definiera det, men det är ett slags andlig ömtålighet, som direkt motsvarar den fysiska, ett ödesdigert och ofelbart sammanhang mellan kropp och själ inför kärlekslivet, som hindrar kvinnan från att förfalla till sexuell råhet. Om en lag kunde antas, som officiellt kunde ge henne samma s. k. rättigheter som mannen, icke skulle hon begagna dessa, åtminstone icke såsom han. Det skulle hämna sig alltför hårdt.

Jag kan med bästa vilja icke förtvifla eller ångslas, äfven om de moderna unga flickorna, såsom man påbördar dem, skulle vara en smula fria i sitt sätt och i sina åsikter, något morska, själfsäkra och nyfikna på lifvet. Därför behöfva de väl icke vara dömda till undergång. Somliga få snart nog arbetet till en hjälp, till andra kommer det bästa stora botemedlet mot all “osedlighet” — kärleken. En och annan gudabenådad får bägge delarna.

ELIN WÄGNER.

Fulvia.

Skiss af Ernst Lundquist.

(Forts.)

PRESIDENTEN, en svartmusig kreol med ett spanskt namn lika långt som hans mustascher, förälskade sig i henne på teatern och lämnade henne gärna regeringstommarna, blott hon ville bönhöra honom. Politiken var ett nytt område för Fulvia, och hon undrade, hur det skulle kännas att styra ett land. Krig eller fred var den brännande frågan för dagen. Presidenten och öfverklassen önskade krig, men folket ville ha fred. Fulvia ställde sig genast på fredspartiets sida, dels emedan hon alltid fått kvälningar, så snart hon tänkte på blod, och dels emedan det eggade henne att se, om hon skulle kunna förmå presidenten att öfverge krigspartiet. Hon lyckades, dock med uppjudande af hela sin älskvärdhet, ministären afgick och efterträddes af en fredsvänlig dito, men tidningarna skrefvo öppet, att det var la Rosani, som tvingat presidenten att sticka svärdet i skidan och dragit vanära öfver landet, och en kväll på operan lossade man från en avantscen ett revolverkott mot henne; lyckligtvis blef hon icke sårad. Men hon hade nu fått nog af maktens sötma och återvände till Europa med nästa ångbåtslägenhet.

De europeiska tidningarna hade ägnat långa spalter åt hennes politiska äfventyr, och en bättre reklam kunde hon ej önska sig. Operadirektörerna tiggde nu som en nåd om att få engagera henne, men hon ville hellre hvilas sig litet efter alla själsskakningar. Det var också mera stil i att ej begagna sig af detta lysande reklamtillfälle. Hon slog sig ned på sin nyköpta villa i Rapallo och hade roligt åt att ställa till folkskockning utanför dess grindar, då hon någon gång visade sig ute i loggian.

Till Pietro hade hon skrivit och uppriktigt berättat så väl sitt ryska som sitt sydamerikanska äfventyr, och han svarade henne vänligt, nästan ömt, utan svartsjuka eller förebräelser. Han hade också alla anledningar att vara henne tacksam: hans roman hade nyss kommit ut och gjort stor lycka — det var en verkligt litterär framgång, som efter hvad han hoppades snart skulle följas af flera.

Fulvia smålog; han var verkligen omotståndligt, förtjusande dum, den stackars snälle Pietro.

Nästa år dök Fulvia helt oväntadt upp i Rapallo på själfva Mi-carême-dagen. Kvällen förut hade hon anländt till sin villa med en tross af hästar, vagnar, hela berg af koffertar och fem tjänare; hon ämnade alltså stanna där länge. Det var en stor *attraction* och en stor triumf för den lilla Rivierastaden, isynnerhet som hon kom direkt från Nice, där hon uppträd på operan under karnevalen.

Hon deltog i blomsterkorson, klädd i antik grekisk dräkt, stående i en char af röda och hvita rosor, som hon körde själf med rosetömmar. Vid prisutdelningen stannade hedersbanéret naturligtvis hos henne, och då hon tog emot det ur sindacons hand, kysste hon det och skrattade öfverlycklig som ett barn. Alla förvånade sig öfver, att hon var så litet blaserad.

Under de följande dagarna red hon då och då genom stadens gator följt af sin groom;

Numera

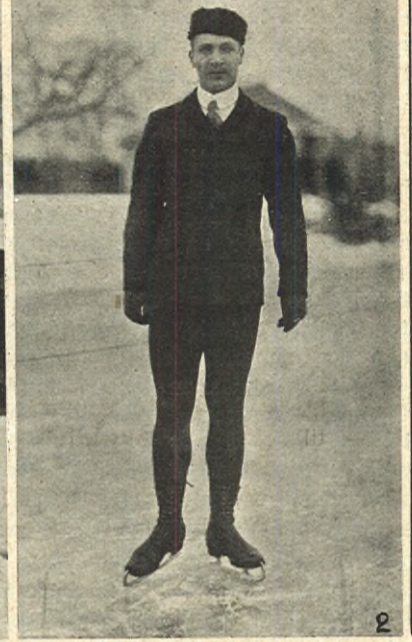
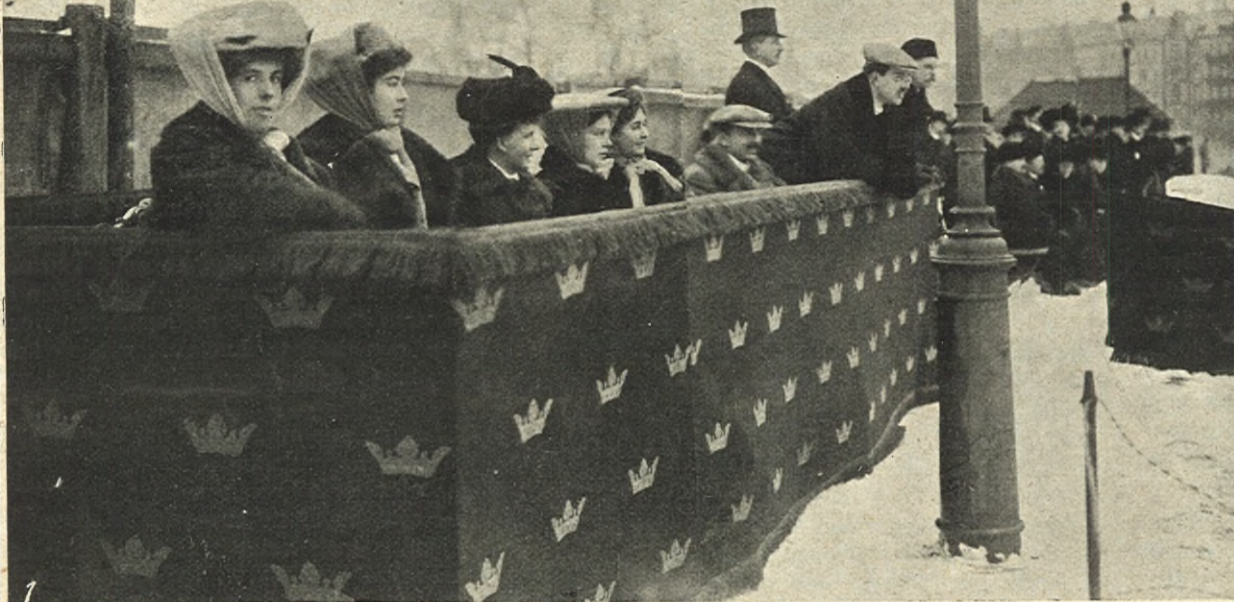
är det jämförelsevis få, som besvärmas af mjäll, emedan det är ganska allmänt känt att originalfabrikatet Salubrin vid rätt användning är ett lätt sjukdomsbörd. Se vidare bruksanvisningen. ofelbart medel mot mjäll, skäggschamp m. fl. Alltid bör man undvika att använda främmande härsjukdomar. Som alla härsjukdomar äro yt-kammar eller borstar.

terst smittosamma, bör man, intill dess full läkning inträddt, ofta fukta hårbotten med Salubrin för att förhindra smittans krigspridande medelst borste eller annat föremål från någon icke fullt själfsäkra och nyfikna på lifvet. Därför behöfva de väl icke vara dömda till undergång. Somliga få snart nog arbetet till en hjälp, till andra kommer det bästa stora botemedlet mot all “osedlighet” — kärleken. En och annan gudabenådad får bägge delarna.

IDUNS MODELLKATALOG

Oumbärlig för alla sömmerskor och för alla hem. Fyra rikhaltiga säsonghäften årligen. Kolorett omslag. Prenumerationspris 2.20 för helt år — 60 öre pr häfte.

Inför "Nordiska Spelen"

SKRIDSKOTÄFLINGARNA PÅ DJURGÅRDSBRUNNS- VIKEN.

Som förebud till Nordiska spelen egde under januari två sista dagar täflingar i snabbåkning och konståkning rum på Skridskobanan å Djurgårdsbrunnsviken. Vårt sportälskande kronprinspar tillsammans med sina gäster, bevistade täflingarna och å bild 1 se vi dem från kungliga läktaren följa de åkandes rörelser å banan. Närmast synes lady Herbert, därefter komma kronprinsessan med två uppvaktande damer, prinsessan

Patricia, lord Herbert, kronprinsen och öfverste Balck. Bild 2 visar den frejdade världsmästaren i konståkning, Ulrich Salchow på platsen för sin senaste seger, bild 3 Moje Öholm, äfvenledes ryktbar världsmästare, men såsom snabbåkare, bild 4 det engelska konståkningsparet herr och fru Johnson under uppförandet af sina liffligt uppskattade prestationer, bild 5 kronprinsparet i samtal med herr och fru Johnson och bild 6 slutligen ett annat konståkningspar, syskonen Lindahl från Örebro. Almberg & Preinitz foto.

trottoarerna blefvo fulla med folk, hvar hon drog fram, och skaror af unge män sprungo efter den sköna ryttarinnan långt utåt landsvägarna. Ett par gånger hade hon en herre i sällskap, den unge markis di Santafiore, som bodde på hotell Savoia med sin mor. Han ägnade visst inte mycken uppmärksamhet åt sin häst, ty han höll sina blickar oafvänt riktade på la Rosani. De hade förmodligen gjort bekantskap i Kursaal, där hon visat sig ett par kvällar.

Hennes villa låg snedt emot detta nöjesetablissemang, men på en kulle, så att utsikten öfver golfen var ännu mera omfattande. Den hade förut hetat Glycinievillan, men hon hade döpt om den till villa Fulvia. Man kunde, åtminstone denna årstid, knappast se, hvad den var byggd i för stil, ty hela fasaden, som vette åt landsvägen, var klädd med blommande glycinier, som liknade en yfvig violett päls, och loggians pelare doldes under hvita klätterrosor. Glycinier voro äfven planterade utmed villans omfattningsmur, hängde ned öfver den i mjuka festoner och slingrade sig upp i judasträden, som kantade gårdspanen; deras ännu bladlösa, men blomtäckta kronor voro som doppade i någon violfärgad, knottrig pasta, och då glyciniernas ljusa lilå öfversköljde judasträden med sina blomstervågor, blef det hela som en lidelsefull men ändå förnämlig orgie i violett.

Uppe från villans fönster hade man en hänförende utsikt öfver den blåa golfen, som i långa, lata vågor gungade in mot den splittrade stranden och fransade dess fantastiska brunsvarta klippor med hvitt skum. Till höger och vänster löpte de olivklädda stränderna ut i fjärran som två mot hafvet sträckta armar, och ytterst till höger blånade Cap Portofinos pyramider.

För första gången i sitt lif var Fulvia nervös. Var det scirocco i luften? Nej, då hon under sin rastlösa vandring öfver salongsgolfvets marmorutor kastade en blick genom det öppna fönstret och öfver hafvet, såg hon, att luften var klar som kristall och himlen strålande blå.

Det var i hennes inre det drog sig samman till scirocco. Å, denna tryckande, kväfvande men ändå nästan ljufva känsla, denna elektriska skälfnings i hvarje nerv... hvad skulle allt detta betyda? Kunde det verkligen endast vara det, att hon väntade markis Massimo, att han, då de skildes efter ridten till Zoagli i går kväll, bedt att få göra henne sin uppvaktning i dag?

Det var hans första besök i villa Fulvia. Hvad var det mera med det? Det var ju den naturligaste sak i världen, att han, så pass mycket som de varit tillsammans under dessa dagar, skulle vilja göra henne sin visit. Det fordrade artigheten rent af.

Nej, det var något annat, något mera. Det var detta, som händt i Zoagli i går. Då de lämnade groomen med hästarna nere på gatan och gingo upp i ett af de hus, där man väfver sammet, hade han alls inte haft en tanke på att se efter, hur väfningen gick till, och då hon lutat sig ner öfver väfstolen, för att se på, hur flickan efter hvarje användande af slagbommen skar upp silkesvarpen med sitt hvassa instrument, kände hon, hur hans ögon brände i hennes nacke. Och i trappan, då de gingo ner... å, hon kände ännu hans glödheta, skälfvande kyss på sin hals...

Icke ett ord hade de växlat under vägen

hem, och då han vid afskedet bad att få göra henne sin visit, hade hans ögon trängt tvärs igenom henne, som om han redan nu tagit henne i besittning...

Nej, hon ville inte tänka på detta. Hon ville tänka på något annat... hvad som helst... bara något annat.

Hon ställde sig framför en trymån och betraktade sig själf. Ja, hennes hår gick i samma djupa vågor som förr och sköt samma blåsvarta blixlar, hennes ögon glimmade som svarta diamanter under härfransarnes slöja, och munnen svällde röd som en granatblomma. Allt detta hade hon sett tusen sinom tusen gånger och det kunde inte fångla hennes irrlande tankar. Medan hon strök upp den venezianska spetsrobens vida ärm och lät sin juvelgnistrande hand glida långsamt ner öfver armens elfenbenshvita sammet, hörde hon namnet Massimo... Massimo... och hon tyckte, att det namnet lät som en kyss.

"Massimo," sade hon nu alldeles högt.

Nej, hon måste tänka på något allvarsamt, något intressant. Hon kastade sig på en chäslong och försökte spinna vidare på den där framtidsplanen, som dykt upp i hennes hjärna häromdagen, då hon hörde talas om d'Annunzios gamla, nu öfvergifna idé att bygga sig en teater vid Albanosjön. Då hon ledsnade på sitt kringflackande lif, skulle hon för en af sina miljoner låta bygga en stor operateater i Trastevere, en opera för folket, som skulle få tillbringa sina kvällar där gratis, och hon skulle sjunga för dem, då hon hade lust. Teatro Rosani skulle den heta. I vestibulen — eller kanske i foajén? — skulle finnas en stor staty af henne själf, i olivfärgade stenarter, svart till håret... hon skulle tala med Max Klinger om detta, då hon kom till Leipzig i vinter... Max... Massimo hette väl det namnet på italienska...

Hon sprang upp och ställde sig vid fönstret. Hvad hafvet var ljusst i dag, det hade nästan samma färg som glycinierna, hvaraf det inramades. Hon slöt ögonen och stod orörlig en stund. Men så spratt hon till och såg sig förvirrad omkring i det tomma rummet. Hon hade känt en glödhet kyss på sin hals... där... just där...

Hon slog sig ned vid pianot och sjöng Viollettas stora aria. Hennes röst klingade ypperligt i dag, hon hade också hvilat den i ett par veckor... och den hade mera värme än vanligt, tyckte hon, någonting visst... liksom en glöd af djuprödt, som inte funnits där förr. Hon sjöng en aria till och ännu en... då knackade det på dörren, och Marietta inträdde.

Fulvia flög upp.

"Är det... en visit?" flämtade hon.

"Nej, men det sitter en sådan besynnerlig gumma ute på gården... jag måste väl gå och visa bort henne. Hon gråter."

"Är det en tiggerska?"

"Nej, det tror jag inte. Signoran kan själf se henne från det här fönstret."

Fulvia följde Mariettas anvisning. På fontänkanten midt på gården satt en sjaskigt klädd gammal dam med yfvigt grått hår under en extravagant hatt med stora plymer. Hon vände ansiktet upp mot villan, ett gammalt pudradt ansikte med spår af förgången skönhet.

"Hvar har hon kommit ifrån?" sade Fulvia.

"Hon har väl kommit in från landsvägen. Grinden är ju inte stängd."

"Jag kan inte se, att hon gråter."

"Nej, inte nu, men nyss, då signoran sjöng, grät hon så att hon skakade. Skall jag gå och köra bort henne?"

"Bed henne stiga in."

"Hit... i salongen?"

"Ja."

Fulvia såg på klockan, den var endast tre. Ännu kunde han dröja en timme — och nu hade hon något att sysselsätta sina tankar med.

Marietta släppte in den främmande och drog sig sedan tillbaka. Den gamla damen stod kvar vid dörren, och Fulvia mätte henne med en granskande blick. Hatten på sned, stora, slocknade, rödgråta ögon, härjade drag, vilda gråa hårslingor, som släpade på den fläckiga och trasiga sidenblusen. En mängd oäkta ringar på utmärglade fingrar med svartkantade naglar.

"Förlåt mig, att jag trängt in hos er, signora," sade slutligen den främmande kvinnan med hes röst och på romdialekt, "men då jag gick förbi, hörde jag er sjunga Traviata, ett af mina bravurnummer från fordom, och jag kunde inte låta bli att gå in genom grinden. Det var, som om jag hört mig själf i min äras dagar. Och sedan sjöng ni Somnambula också... och min härliga Lucia... och då kunde jag inte hejda mina tårar. Förlåt mig."

"Hvem är ni?"

"Det namn jag nu gömmer mig bakom skulle inte säga er någonting."

"Har ni varit operasångerska?"

"Ja, och en af de stora, en af de största. Jag sjunger inga arior nu, rösten och andedräkten räcka inte till... jag sjunger visor på osterior om kvällarna och samlar in kopparslantar på en tallrik... jag, som har vadat i guld och diamanter liksom ni."

Hennes röst lät skärande bitter.

"När jag blir sextiofem år, får jag det lugnt och bra i Verdis hvilohem för musikfolk i Milano; för mitt rätta namn slås alla dess dörrar upp," tillade hon med en stolt kastning på hufvudet. Hon besinnade sig litet och smög sig därefter fram till Fulvia, så nära, att denna kände, hur det luktade sprit om henne. Hon såg sig försiktigt omkring, liksom för att öfvertyga sig, att ingen lyssnade, och sade sedan hemlighetsfullt:

"Ja, för er kan jag ju yppa mitt rätta namn, till tack för er vackra sång och er vänlighet att ta emot mig... jag är... Giuditta Franchi."

Fulvia stod oförstående och skakade på hufvudet.

"Känner ni inte till mitt namn?" utbrast den gamla sångerskan med förvåning och ovilja. "Giuditta Franchi... det var ju jag, som kallades 'Det enade Italiens sånggudinna'. Då piemontesarne ryckte in i Rom den 20 september 1870, stod jag på min balkong vid porta Pia klädd i trikolorens färger och sjöng Garibaldi-hymnen och svängde Italiens fana öfver de framtagande trupperna. Sedan buro studenterna mig på en karmstol genom staden, och jag måste sjunga Garibaldi-hymnen hela kvällen, hela natten, under romarnes vilda jubel... jag sjöng den på Forum, på piazza Colonna, till och med utanför Qvirinalen under påfvens fönster... fastän han hörde det inte, han hade ju spärrat in sig i Vatikanen. Jag sjöng nästan utan afbrott i tio timmar... jag var tjugo år den tiden! Det var mitt lufs första stora ögonblick och inledningen till en rad af lysande triumfer på alla Italiens operascener... och hvar jag uppträdde, måste jag, åtminstone det första året, sjunga Garibaldi-hymnen efter sista aktens inropingar. Att ni inte har hört talas om det!" (Forts.)

Uppgif lifvidd (under armarne), midjevidd och kjollängd erhåller Ni till Eder figur
fullt tillförlitliga, moderna o. eleganta Pappersmönster.

Erhållas omgående till nedanstående pris inom Sverige: **Bluslif 40 öre, Kjolmönster utan släp 50 öre, Prinsessklädning 75 öre, Reformdräkt 75 öre, Barnkläder 50 öre, Kragmönster (Pellerin) 50 öre, Kappmönster 60 öre, Nationaldräktmönster 1 kr.** Mönster kunna äfven beställas efter andra än våra modeller. Beställning sköl då åtföljas af den modell som önskas. Priset är då dubbelt mot det vanliga.

Expedieras portofritt inom Sverige om rekvisition åtföljd af likvid insändes till

Mästersamuelsgatan 43, Stockholm

Iduns Mönsterafd.

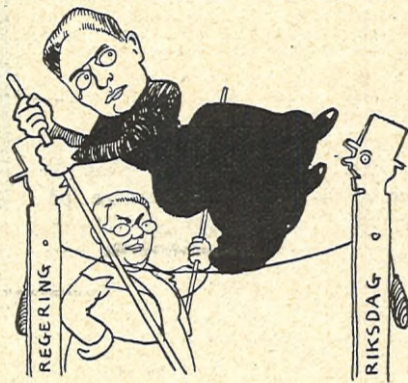
DE NATIONELLA evenemangen aflösa hvarandra snabbt nu på nyåret. Knappt har vår Hedin, vår Strindbergsentusiasm slutat glöda, så fyller oss Nordiska spelen med ett allt uppslukande intresse.

Då det gäller att på sportens område häfda vår plats bland nationerna, är det ännu framför allt männen, som göra sig gällande. Men hvarför skulle icke äfven därvidlag kvinnan sträfvä efter likställighet? Spartas kvinnor gjorde det och lagade icke bara svart-soppa, såsom möjligen redaktör Hallgren skulle vilja påstå. Och ändå fingo de inte rösträtt! Men de behöfde den heller inte: de voro ju så lakoniska. Amazonerna och valkyrjorna äro i godt minne, och de senare voro därejämte särskildt trefliga, ty de bjödo alltid

det t. o. m. bland Londons upper ten blifvit modernt att arrangera s. k. matlagningspartier.

Och i målskjutning äro ju damerna, särskildt de yngre och speciellt den vältränade stockholmskan, mycket duktiga och målmedvetna. Det anses som en mycket angenäm sport, jämförlig endast med ringkastning mot lefvande karl. Dess enda fel är att prisen ibland påstås vara ganska underhaltiga.

Men trots sin förträfflighet i flere afseenden skulle icke kvinnan ens vid Nordiska spelen kunna häfda sitt fulla oberoende. I paräkning måste det vara två, precis som vid världens skapelse: "man och kvinna ska-

HOPPTÄFLING.

i en spjutkastning (eller kanske hellre i tenniskastning). På målet kunde ju, för att bringa Kata i humör, målas "Första kammaren". Domare: borgmästare Flensburg i Ronneby. Helt säkert skulle det bli en synnerligen vacker prestation, såvida ingen oförutsedd katastrof inträffade, eller domaren greps af kata-lepsi.

Vidare: hvarför skulle inte dr Gulli Petrini kunna ha vackra utsikter som skidlöpare, hon som gifvit sig af ända upp till Glommenträsk för att utbreda rösträttskrafvet bland lappsborna, eller hvad folket heter däruppe. Det sägs att hon varit så energisk, att man

MÅLSKJUTNING.

pade han dem." Den saken är dock lätt afhjälpt. Enligt hvad jag har mig bekant hålla öfverste Melander och fröken Ellen Key på att träna. Hr Melander påstås helst ha velat åka med Marika Stjernstedt, men hon lär ha afböjt — — —

Det blir helt säkert i alla fall en våldigt elegant samäkning!

WALDECK.

SPJUTKASTNING.

på öl och skinka i Valhall, oafsedt stängningstiden. Det var förr det.

Men hur är det nu? Jag menar med sporten och kvinnorna. Här om någonsin skulle väl vara ett tillfälle att visa, att det starka och det sköna kan förenas till ett imponant helt.

Låt oss tänka oss hur det skulle kunna ordnas, om damerna deltog i Nordiska spelen. Det är ju bara en fantasi, men kanske — —

Ha vi icke fysiskt begåfvade och tränade kvinnor? Jo jo, Kata Dalström till exempel. Tänk oss henne

DISKUSKASTNING.

kunde tillämpa på henne det gamla ordspråket: "lapp, lapp, men ingen sömn." Fast det är nog bara lappsboj.

För närvarande äro ju förresten kvinnorna särskildt tränade i hopp — hopp om rösträtt. Sedan förutvarande championen fröken Anna Whitlock lämnat täfplingsbanan, sättas förhoppningarna förnämligast till dr Lydia Wahlström, som också är hoppfull och ger goda löften för framtiden.

I "diskuskastning" ha ju alltid våra utmärkta kvinnliga tjänsteandar varit särskildt styfva, men någon täfpling kan nog inte på länge bli af, ty man har ännu inte funnit något material, som är tillräckligt hållbart. Kanske komma fruarna att täfva med dem, nu sedan

PARÄKNING.

SKIDLÖPNING.

KÖKSALMANACK

Redigerad af
ELISABETH ÖSTMAN
Inneh. af Elisabeth Östmans Husmoderskurs i Stockholm.
FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR VECKAN 7—13 FEBR. 1909.

SÖNDAG. Frukost: Smörgåsbord; tomatbiff; ägg; mjölk; kaffe eller te med sultancake. Middag: Kejsarsoppa med äggkolor; stekt anka med brynt potatis och salader; apelsin med blanc-manger.

MÅNDAG. Frukost: Smörgåsbord; hafregrynsgrot med mjölk; ägggröda med hackad rökt sill; kaffe eller te. Middag: Pudding af kött och smör; blåbärs-soppa med skorpor.

TISDAG. Frukost: Smörgåsbord; fattiga riddare med sylt; mjölk; kaffe eller te. Middag: Fläskkottletter med pressad potatis; »Bollas» pudding.

ONSDAG. Frukost: Smörgåsbord; kalfkarbonad med potatis; mjölk; kaffe eller te. Middag: Afredd buljong med stekta palsternackor; kokt torsk med senapsås och potatis.

TORSDAG. Frukost: Smörgåsbord; ägg med skinksås; mjölk; kaffe eller te. Middag: Får i kål; pösmunkar à la Skoghöjd.

FREDAG. Frukost: Smörgåsbord; hafremjölsvälling; sillsalad med skarp-sås; kaffe eller te. Middag: Beuf à la mode med ärter och potatis; äppelkompott med grädda.

LÖRDAG. Frukost: Smörgåsbord; uppvärmd stek (rester från fredag) med makaroner och ansjovis; mjölk; kaffe eller te. Middag: Blodpudding med skiradt smör och lingon; saftsoppa med skorpor.

RECEPT:

Tomatbiff (f. 6 pers.). 8 stora tomater, 1/2 tsk. hvitpeppar, 1 tsk. salt, 1 ägg, 1/2 kkp. fint stötta skorpor, 3 msk. smör (60 gr.). 2 portug. lökar.

Beredning: Tomaterna sköljas, torkas och skäras i skivvor. Tomatskivorna kryddas och doppas i det uppvispade ägget samt vändas i de stötta skorperna. Löken skalas och skäres i

Det milda cremelika lödder som utmärker

Florodol-Tvålen

utgör icke blott substanserna af de utsökta fettämnen utan därjämte balsamiskt-antiseptiska essencer af högsta betydelse för hudskönhets, hvarigenom huden blir sammetsmjuk, smidig och vacker, hyn ren och klar, hals och händer vita och mjuka. Högsta utmärkelse: Guldmedalj i Norrköping 1906.

TEKN. A.-BOL. FLORA. GEFLE.

Finast i smak
och
näringsrikast
åro

VÄRGÅRDA
(Kungl. Hofleverantör)

PAKETER.
Hafregryn • Hafremjöl

Värgårda
Proton-hafremjöl!

tunna skivvor. Hälften af smöret brynes i en tackjärnsanna, tomatskivorna läggas och stekas vackert bruna och uppläggas på ett varmt serveringsfat. Löken brynes i resten af smöret och därmed garneras biffrana.
De serveras med stekt potatis.

Kejsarsoppa (f. 6 pers.). 1 msk. smör, 2 msk. mjöl, 2 lit. stark, klar buljong, 1/2 tsk. salt, en sjätte-dels tsk. kajúpeppar, 1 tsk. socker, 1 dcl. marsala, 2 äggulor, 1 dcl. tjock grädda.

Beredning: Smör och mjöl sammanfråsas, buljongen påspådes litet i sänder, under flitig rörning och soppan får koka 15 min. Den afsmakas med vinet och kryddorna. Äggulorna och grädden vispas upp och tillsätts i soppan, som därefter upphettas, men får ej koka.

Äggkolor (f. 6 pers.). 2 färska ägg, 25 gr. fint smör.

Beredning: Äggen hårdkokas i 10 min. och läggas därefter i kallt vatten en stund. De skalas och hvitan lossas från gulan. Gulan hackas fint med en knif och inarbetas i smöret. Äggmassan ställs på kallt ställe att hårdna och därefter rullas små kuler som uppläggas pyramidförmigt i en salader. De serveras till afredda buljongssoppor i allmänhet.

Apelsin med blanc-manger (f. 6 pers.). 5 apelsiner, 50 gr. strösocker, 1 kkp. jordgubbs- eller körsbärs-sylt, 1 hg. biskvier.

Blanc-manger: 4 dcl. tjock grädda, 1 msk. vaniljsocker, 3 blad gelatin, 2 msk. hett vatten.
Beredning: Apelsinerna skalas, skäras i skivvor och kärnorna borttagas. Apelsinskivorna läggs i en geléskål, hvarfals med sockret, sylt och biskvier.

Till blanc-mangern vispas grädden till hårdt skum och afsmakas med vaniljsockret. Gelatinet sköljes i kallt vatten och upplöses i det varma vattnet, får afsvalna och nedröres sedan försiktigt i gräddskummet. Blanc-mangern hälls därefter öfver apelsinerna i geléskålen och garneras sedan den stelnat med sylt och biskvier.

Puttding af kött och ris med smördeg (f. 6 pers.).
Smördeg: 3 dcl. grädda, mjöl som till en stadig deg, 1/2 vikt smör mot degen.

Ris: 1 kkp. risgryn, kokta i 1 lit. oskummad mjölk, 1 ägg, 1 tsk. salt, 1/2 kg. stekt eller kokt kött (rester), peppar, salt, en medelstor saltgurka eller 12 syltlökar, 4 dcl. steksås eller buljong.

Beredning: Grädden vispas till hårdt skum och däri inarbetas så mycket hvetemjöl, att det blir en stadig deg. Degen väges och 1/2 vikt smör mot degen inkafas som till vanlig smördeg. En vacker bleckform beklädes med degen och ett lock utskäres.

Risgrynen skällas i hett vatten, påsättes i den kokande mjölken och får under rörning koka tills de äro mjuka, då de upphällas att kallna, hvarefter det uppvispade ägget och saltet iröres.

Köttet skäres i vackra skivvor, likaså gurkan eller syltlöken. Det nedlägges i den beklädda formen, hvarfals med det kokta riset, mellan hvarje hvarf lägges gurk- eller lökskivvor, salt och hvitpeppar tillsätts och litet sås eller buljong påhälls. Ett lock af smördegen lägges öfver. Locket pickas med en gaffel eller vispsticka och penslas med vatten. Puddingen gräddas i varm ugn omkring 1/2 tim. Den serveras med steksås eller skiradt smör.

Kokt torsk (f. 6 pers.). 1 1/2 kg. torsk, 3 msk. salt, 3 tsk. ättika, 3 lit. vatten.

Beredning: Torsken är bäst från sept. till mars. Buken uppskäres, inålvorna ertagas och levern och rommen tillvaratagas och kokas tillsammans med fisken. Gallblåsan borttagas noga. Torsken skrapas från stjärten uppåt, sköljes mycket väl och torkas med en fiskhandduk. Två à tre skåror göres i skinnet på hvarje sida så att fisken ej spricker under kokningen. Den ingnides med 1 1/2 msk. af saltet samt hälften af ättikan och får ligga ett par timmar innan den kokas. Fisken påsättes i ljumt vatten tillsammans med resten af saltet och ättikan och får koka sakta med öppet lock för att ej falla sönder. Den upplägges genast den är färdig på ett fat med fisksil och garneras med levern och rommen skuren i skivvor samt med potatis och persilja.

Kokt torsk serveras med senaps-humner- eller kräftsås eller ock med smält smör och hackade ägg.

Får i kål (f. 6 pers.). 1 litet kål-hufud, 3 msk. smör (60 gr.), 1—2 msk. sirap, 1 kg. färbringa, 1 1/2 msk. salt, 1/2 tsk. hvitpeppar, 2 lit. vatten.

Beredning: Kålhufudets yttre blad borttagas, de öfriga lossas från stjälken och skäras i tärningar. Smöret brynes i en järgryta, kålen ilägges jämte sirapen och brynes väl under flitig rörning. Fårköttet tvättas med en duk doppad i kallt vatten, skäres i bitar och större delen af fett borttagas, hvarefter köttet nedlägges hvarfals med den brynta kålen i kalfot. På hvarje hvarf kött strörs peppar och salt. Det kokande vattnet

BOSÄTTNINGAR

erhållas förmånligast genom s. k.

Bosättningsförsäkring

Fullständiga bosättningar för 2 à 3 rum och kök till Kr. 1,600, 1,800, 2,000 o. s. v.

OBS.! 10 års amortering.

Begär prospekt och upplysningar.

Separatutställning omfattande ett 40 tal rumsinteriorer är anordnad i våra lokaler uti egendomen 24 A Greffthuregatan (f. d. Tattersall).

Nordiska Kompaniet STOCKHOLM.

påhålls och anrättningen får sakta koka med tätt slutet lock tills köttet är mört eller omkr. 2 1/2 tim. Allt det feta afskummas noga och soppan afsmakas och serveras.

Sillsalad (f. 6 pers.). 1 1/2 salt sill, 10 medelstora potatisar, 6 rödbetor, 2 äpplen, 1 liten saltgurka, 2 skivvor kalfstek, 2 msk. ättika, 1/2 tsk. hvitpeppar, 1/2 msk. socker.

Beredning: Sillen befrias från skinnet, rensas, sköljes väl och får ligga i vatten öfver natten. Den upptages, torkas väl, skäres i filéer och ryggenet jämte alla småben borttagas noga. Sillen skäres i fina tärningar likaså potatisen, rödbetorna, äpplena, saltgurkan och kalfsteken. Alla dessa ingredienser blandas lätt tillsammans och afsmakas med ättikan och kryddorna.

Sillsaladen packas hårdt i en vatten-sköld à la daubeform, uppstjälpes och garneras med hårdkokta ägg och rödbetor. Serveras med skarp-sås eller vispad grädda.

Beuf à la mode (f. 6 pers.). 3 kg. innanlår eller fransyska, 2 hg. späck, 1 1/2 msk. salt, 1/2 tsk. stött hvitpeppar, 3 msk. smör (60 gr.), 1 kalfföt, 1 1/2 lit. svag buljong eller vatten, 6 kryddpepparkorn, 2 nejlikor,

1 portugisisk lök, 3 morötter, 2 dcl. franskt vin, 1 dcl. konjak.
Sås: 2 msk. smör (40 gr.), 4 msk. mjöl, köttstyck, 1 tsk. soja.
Till garnering: 5 stora glaserade portugisiska lökar.

Beredning: Köttet, som bör hafva hängt omkr. 6 dagar, bultas väl och tvättas med en duk doppad i hett vatten. Späcket skäres i strimlor, hvilka doppas i en blandning af peppar och salt och härmed späckas steken med en spetsig knif i tätta, jämna rader, hvarefter steken ombindes med snöre. Smöret brynes i en stekgryta, steken nedlägges däri och brynes vackert på alla sidor, hvarefter den kokande buljongen jämte vinet och konjaken spädes på. Den skallade kalf-foten ilägges, jämte kryddorna, den ansade löken samt morötterna och köttet får sakta steka med tätt slutet lock omkr. 4 tim. Det vändes ett par gånger under stekningen. Köttstyck silas och skummas, smör och mjöl sammanfråsas, köttstycken påspådes litet i sänder under flitig rörning och såsen får koka 10 min. hvarefter den afsmakas med sojan.
Steken skäres i tunna skivvor, begyetes med litet af såsen och garneras med de sönderskurna morötterna och de glaserade lökarna samt serveras med pickels eller pressgurka.

Efter slutad inventering

Bortslumpas

i likhet med föregående år endast under en kortare tid

större delen af mitt från denna och föregående säsonger öfverblifna lager af

BARNKLÄDER

Flick-Kappor, vinter- & sommar-
Flick-Koftor, vinter- & sommar-
Flick-Klädningsar, ylle- & bomull-
Goss- & Flickblusar, ylle- & bomull-
Goss-Kavajär, vinter- & sommar-
Goss-Kravajer, vinter- & sommar-
Goss-Dräkter, ylle- & bomull-
Goss-Benkläder, Kjol-Dräkter, ylle- & bomull-
Ylle-Koftor, Ylle-Koltar, Underkjolar, ylle- & bomull-

Strumpor, svarta & kulörta
Förkläden, goss- & flick-
Spektkragar, Haklappar & Servietter,
Linne, **Underkläder**, alla sorter,
Damasker, **Damask-Benkläder**,
Skodon, **Tofflor**, **Galoscher & Snow-boots**,
Muffar, **Boor**, **Hattar**, **Bahytter**,
Matrosmössor, **Yllemössor**,
Nädukar, **Skarp m. m.**
Allt till oerhördt låga priser!

Obs.! Försäljningen sker endast mot kontant betalning — Order till landsorten expedieras endast mot efterkraf. — Priserna äro bestämda samt à alla plagg ut:atta. — Under pågående realisation hållas mina försäljningslokaler öppna kl. 9 f. m.—6 e. m.

M. BENDIX,

18 Regeringsgatan. 5 Sturegatan. 90 Drottninggatan.

ANNONSER skola vara inlämnade till Expeditionen senast fredag för att kunna införas i följande veckas nummer.

LEDIGA PLATSER

Sjuksköterskebefattning.
Sökande till en den 1 april ledig sjuksköterskebefattning vid epidemisjukhusen i Halmstad torde före den 20 febr. insända sina ansökningar, ledsagade af äldersintyg, läkarebetyg om god hälsa samt afskrifter af tjänstgöringsintygen till förste stadsläkaren, Halmstad. Förmåner: 500 kr. årslön, kost, bostad, värme, ljus, tvätt. Sjuksköterskebiträde finnes.

Kammarjungfru.
duglig, pålitlig och ordentlig, ej allt för ung, skicklig i såväl kläd- som linnesömmad, samt försedd med de bästa rekomm. erhåller mycket förmånlig plats till våren i liten familj i Helsingborg, med god lön, om betyg jämte fot. sändas till »C. R.» Helsingborg p. r. **Obs.!** Ingen må göra sig bevärs, som ej kan uppfylla ofvanstående fordringar!

PLATS ledig för bättre, snäll, anspråklös flicka i liten familj (fru och dotter) inom större stationsområde i norra Skåne. Bör vara kunnig i enklare matlagning och om möjligt sömnad. Svar med lönepret. till »L.» Nosaby p. r.
En anspråklös, bildad flicka får mot fritt vivre, som sällskap och hjälp, hem i yngre, bildad familj. Svar till »J. K.» Eskilstuna p. r.

PRÄSTDOTTER eller bildad, enkel flicka eller yngre änka, ej öfver 30 år, kunnig i matlagning, erbjudes plats att förestå stilla hem hos en 24-årig järnvägstjänsteman i Värmland. Svar med betyg, rek. och foto, samt uppgift om löneanspråk till kyrkoherde E. Ekman, Ejsta, Klntehamn.

Engelska
söktes för att i familj på landet undervisa i sitt modersmål. Reflekterande hänvände sig till sign. »P. G. F.» under adr. S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm f. v. b.

BILDAD 35 à 40 års flicka af god familj, med friskt och hurtigt väsen, ordentliga lefnadsvanor och sympatiskt sätt, finner förmånlig plats såsom sällskap och biträde åt frun i liten, ansedd och burgen familj. Svar till »Familjemedlem 720», under adress S. Gumælii Annonsbyrå, Stockholm f. v. b.

Bageriförestånderska

och
Kokerska

(närmaste biträde till hushållerskan) erhålla anställning vid Vänersborgs hospital och asyl emot begynnelselöner för den förra af 425 kr. och för den senare af 300 event. 350 kr. pr år samt fria naturaförmåner, bestående af kost, möblerad bostad med värme och lyse med mera.

Ansökningar, åtföljda af till riktheten styrkta betygsskrifter, insändas till

Hospitalskontoret.

Skolkökslärlarinna

viner anställning vid Dalslands folkhögskola. Tjänstgöringstid 1 maj—31 juli. Löneförmaner: första året 300 kr. (sedermåna 350 à 400 kr.) jämte möbleradt bostadsrum och middagar i skolköket. Sökes före 1 mars hos rektor J. Thorson, Färgelanda.

PLATS i officershem, i stad i Småland får bildad flicka, kunnig i matlagning, som hjälp och sällskap. Nya Inack-Byrån, Brunkebergsg. 3 B, Sthlm.

I juristfamilj i Norrland, liflig trakt, får barnfröken god plats i mars. Nya Inack-Byrån, Brunkebergsg. 3 B, Sthlm.

Men icke blott i den nuvarande riksdagens stora fråga har regeringen visat den lugna och säkra målmedvetenhet parat med vidsynt blick och handlingskraft, som är dess kännetecken.

Människan lever icke allenast af annat utan äfven af bröd, och folken lefva icke allenast af politiska reformer. För deras lif kräfvades äfven ett arbete på den materiella utvecklingens befordran med bestämdt utstakade vägar mot ett klart fattadt mål.

Detta praktiska arbete karakteriserar kanske framför allt den Lindmanska regeringen. Vi lefva för närvarande i den

A. LINDMAN
STATSMINISTER.

Rösträttsreformens regering.

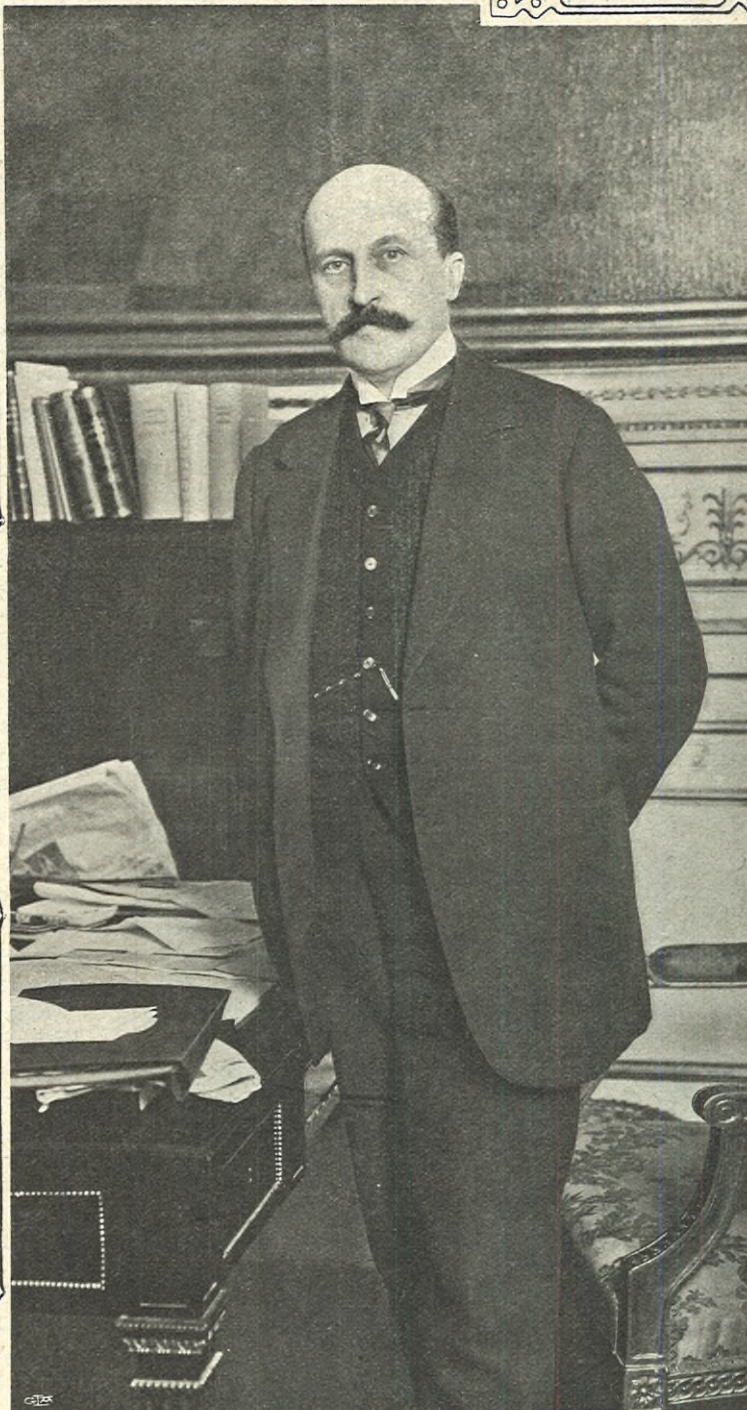
DEN RIKSDAG, som slutgiltigt skall afgöra rösträttsreformens öde, har nu sammanträtt. Just i dessa dagar torde den betydelsefulla frågan vara löst eller fallen. Med anledning däraf bringa vi här vår läsekrets dragen af de män, som bilda den regering, hvilken så nära dess lösning som den jaktiskt redan står, fört fram frågan om allmän rösträtt i vårt land. Denna rösträtt blir visserligen, äfven om regeringens rösträttsförslag definitivt antages, begränsad till hvarje välfredad svensk man, som hunnit den ålder, hvilken anses vara ett villkor för utöfvandet af den främsta medborgerliga rätten och plikten, som råder öfver sig och sitt och som uppfyllt de skyldigheter han efter måttet af sina ekonomiska och personliga krafter har mot fäderneslandet. Ett korollarium af dess antagande i denna utsträckning torde väl dock vara, att rösträtten, när tiden därför är mogen, utsträcker till alla, som fylla för dess utöfvande erforderliga medborgerliga kvalifikationer, och icke begränsas till blott den ena hälften af släktet. Detta är emellertid en senare fråga, och när vi här för Iduns läsare presentera den proportionella rösträtts regering, benämna vi den, detta oafsedt, redan nu den allmänna rösträtts.

HANDLINGSKRAFT och målmedvetenhet samt förmåga att afpassa, hvad den vill vinna, efter hvad som under för handen varande förhållanden kan vinnas, är ett drag, som i pregnant grad betecknar den nuvarande regeringen.

Dessa egenskaper hos densamma var det väl ock som i främsta rummet gjorde det möjligt för en regering som till sitt lynne är konservativ — äfven om man med en brefskrifvare till den utländska pressen med skäl kan kalla den reformkonservativ — att föra till första seger en rösträttsreform mer genomgripande än någon liberal ministär i vårt land vågat framföra. De torde väl också utgöra en garanti för att detta rösträttsförslag nu kommer att definitivt antagas, äfven efter den förskjutning till vänster som betecknat de senaste valen till den kammare, som kallas eller åtminstone gärna själf vill kalla sig folkvald. Oaktadt denna förskjutning anses förslaget genomförande betryggadt, politiska grupperingar, omgrupperingar eller slitningar under riksdagen i såväl den ena som den andra kammaren till trots.

Ett upprifvande af rösträttsförslaget är icke att vänta vare sig från konservativt håll eller från radikalt. Första kammarens majoritet har beslutit sig för att på den fosterländska endrättsens altare bringa de betydande offer af förut mer dominerande klassers företrädesrättigheter, som förslaget innebär, speciellt i den utsträckning det efter sammanjämkningen erhöill, och kommer, det kan med visshet sägas, icke att rygga detta beslut. Det liberala partiet i andra kammaren vet, att mer än förslaget ger, står icke under öfverskådlig framtid, utan upprifvande strider, att vinna, och har äfven det genom uttalanden efter som under valstriden bundit sig vid den reform, som faktiskt skall skänka den demokratiska utvecklingen i vårt land en plattform af helt annat slag än något föregående rösträttsförslag gifvit, allra minst det undantaget, hvars fall medförde den regerings fall, efter hvilken den nuvarande tog arvet.

E. B. TROLLE
UTRIKESMINISTER.

delaktiga formulering de slutligen fingo, att vårt land på de korta år som förflutit unionsupplösningen redan återvunnit det seende det genom denna var på väg att lora, innan landets heder återupprättades ger att Norge måste underteckna Karlstadskorensens beslut för vinnandet af den form självständighet, öfver hvilket dess glädje synes något blandad.

Men man har dock att minnas, att de näm öfverenskommelserna undertecknades af honom som ledare af det svenska utrikesdepartementet samtidigt med det att Norges förste egne rikesminister fick underskrifva den integritetstraktat, som ställde landet under stormgaranti, det vill med andra ord säga stormkontroll, då Sverige undertecknade sina traktat som likaberättigad part med öfriga undertecknare.

Af de öfriga män som redan vid regeringens bildande ingingo i densamma var justitieministern *Gustaf Albert Petersson* ett totalt äldre än de båda excellenserna. Hans ha

H. E. HAMILTON.
CIVILMINISTER.

ekonomiska politikens ära. Det folk som vill bli starkt, vill se en trygg och självständig framtid till mötes, måste sträfva efter att endröktigt samla sig kring vinnandet af ekonomiskt oberoende. Maktens grundval nu för folk som individer bygges än mer af guld än af järn. Ett utnyttjande af landets alla tillgångar och krafter till vinnandet af den självständighet betryggande rikedomens ställning, har icke blott i ord af statsminister Lindman ställts som hans och hans regerings ögonmärke. De ha ock i handling visat sig vilja ge verklighet åt orden.

Man har från hans motståndares läger halft öfverlägset men också halft erkännande gifvit excellensen Lindman namnet *riksdisponenten*. Det namnet är, rätt fattadt, ett hedersnamn, som han väl förtjänat genom den prägel af frisk klokhet, af praktisk affärsmissighet i motsats till byråkratisk formalism och slentrian, som stämplar hans regering och gör den för-

delaktigt fri från all anstrykning af doktrinarism. Äfven på detta område har den konservatism den nuvarande regeringen företräder ett drag af verklig och sund demokratisk anda, som många hvilka ståta med namnet liberala sakna.

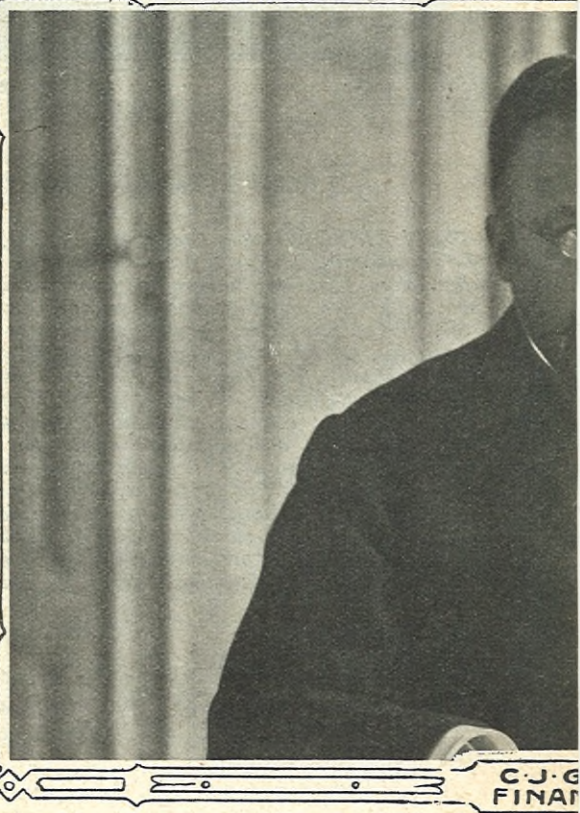
Detta lynne hos regeringen, som öfverensstämmer med lynnet hos tidsandan, beror kanske i lika hög grad på den relativa ungdom — dock utan ungdomens brist på mognad — vid hvilken de flesta af ministärens medlemmar nått sin höga ställning, som på den föregående arten af verksamhet hos de främste af dem.

Excellensen *Arvid Lindman* själf hade, när han den 29 maj 1906, vid ännu ej fyllda fyrtiofyra år, kallades att intaga den främsta platsen vid konungens rådsbord, fått sin utbildning förnämligast som sjöman och ledare af stora industriella företag. Den uppfostran och karaktärsutbildning daningen för dessa båda yrken krätver och skänker ger just personligheten den starka beslutsamhet, den kvicka snarådighet och den blick för lifvets praktiska sidor, som i vår tid är nödvändig för en statsman som skall kunna och vilja vinna resultat af betydelse.

Äfven i statstjänst, både som chef för ett af de stora kommunikationsverken telegrafn och sjöminister i den Lundebergska regeringen, under en tid, som kräde mer än vanligt af alla män på ledande poster, hade han tillfälle att visa de egenskaper som i en högre grad utmärkt honom som regeringschef och gjort den nuvarande regeringen till hvad den är.

Regeringens andra excellens utrikesministern *Erik Birger Trolle*, äfven han en man från sextioalet — till och med ett år yngre än sin kollega på statsministertaburetten, och dock redan på hösten 1905 kallad till utrikesminister — har visserligen icke att blicka tillbaka på något föregående arbete inom de praktiska yrkenas område. Hans bana har ju varit den sedvanliga karriären inom departementet, om också mer än vanligt snabb. Men han har dock att inregistrera framgångar vunna på sitt verksamhetsfält, som äfven de tyda på lika stor praktisk duglighet och klar blick öfver situationens kraf som yrkesdiplomatisk skolning.

Visserligen torde man icke få tillerkänna utrikesministern ensam äran af att Nord- och Östersjöfördragen erhöilo den för Sverige för-

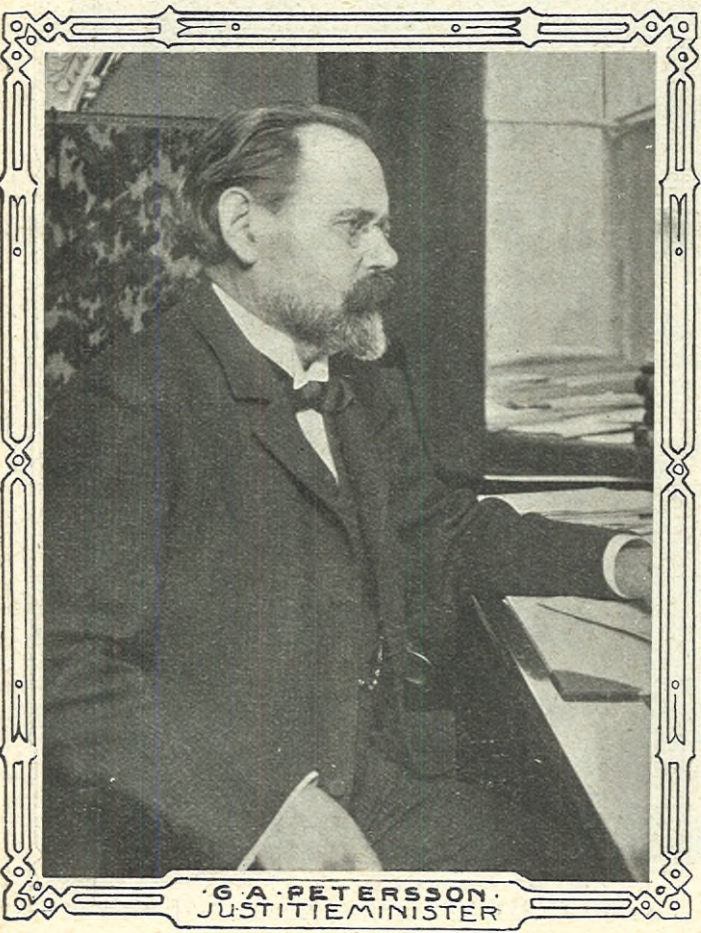

G. A. PETERSSON.
JUSTITIEMINISTER.

hafvande af sitt departements skötsel har motståndarnes läger klandrats för en lydningsriktning, som kan ha sin grund icke blott i denna högre ålder utan äfven i föregående juridisk utbildning från vice härads höfding, auditör till hofrättsfiskal och assessor samt tilligen justitieråd. Men äfven hans uppträdande har visat ej blott kraft vid värnandet af fasta rättsordning, som är en af grundvalarna för ett lagbundet samhälle, utan äfven — som tydligt framgått af hans uttalanden under remissdebatten — af blick för utvecklingens kraf och nödvändigheten af att lag står i klång med tidslyne.

Ännu äldre och törhända ej blott genom ålder utan äfven lynnesriktning mest skild regeringen öfriga medlemmar är ecklesiastikministern *Åke Hugo Hammar skjöld*, redar sitt inträde i ministären öfver sextio år.

I det fallet företer dock ecklesiastikministerns bana likhet med exempelvis regeringens chefs, att han icke gått den vanliga ämman karriären. Till sitt borgerliga yrke var svenska kyrkans och skolans högste nuvarande målsman, innan han kallades till denna

G. A. PETERSSON.
JUSTITIEMINISTER.

arkitekt. Man har från de vetenskapliga disciplinernas hall, särskildt efter hans mycket omdebatterade åtgärder beträffande professorernas föreläsningsskyldighet och formen för denna reforms genomförande, trots såväl hans föregående yrke som hans plats inom en konservativ regering, mot honom riktat förebråelsen att snarare vilja rivna ner än bygga upp. Vi vilja här icke inlåta oss på den vidtutseende frågan om denna beskyllnings berättigande eller om det på vetenskapens område mer än på andra äfven från den högsta ledande viljans sida fordras yrkesmässig skolning för att se brister och det rätta sättet för deras botande.

Hvad däremot alla kunna enas om beträffande äfven ecklesiastikministerns ämbetsgärning är, att han med samma varma idealitet och fosterlandssinne, han som högerpolitiker i riksdagen visade, innan han kallades till rådsbordet, äfven vid detta värnat om kulturella värden af nationell betydelse, då han, med blick för kontinuitetens vikt för språkutvecklingen äfven ur praktisk synpunkt, reste sig till kamp mot teoretiserande skolmästarnyheter på rättstafningens område.

der, som redan förebådats till en kommande riksdag.

Kloket och fasthet erkännas väl också nu ha präglat hans finanspolitik beträffande vårt förhållande till utlandet under krisåret, om och från företrädare för såväl industri som handel icke samma erkännande egnats åt hans förutseende och initiativstyrka, när det gällde förebyggandet och undanrödjandet af de svårigheter, med hvilka handel och näringar här under de tunga tiderna hade att kämpa.

Af de öfriga medlemmar som i maj 1906 inträdde i regeringen återstå numera blott tre: jordbruksministern och de båda konsultativa statsråden, äfven de män födda under sextiotalets första år. Däremot fingo vid slutet af 1907 civilportföljen samt de båda försvarsdepartementen andra innehafvare.

Jordbruksministern *Alfred Petersson i Påboda* inträdde ju i den Lindmanska regeringen icke blott som representant för modernäringen, hvilken han äfven representerat i excellens Lundeborgs ministär, utan också på grund af den ledande ställning han intagit till rösträttsreformen. Det stod till och med en tid och vägde mellan honom och generaldirektör Lindman när det skulle afgöras, hvem som skulle bli den nya rösträttsregeringens chef.

Inom regeringen har emellertid statsrådet Petersson i Påboda förnämligast ägnat sitt arbete och sitt intresse åt skötseln af sitt viktiga departement. Genom sin förutvarande verksamhet som praktisk landbrukare har han ju stora förutsättningar för att icke blott teoretiskt känna jordbrukets kraf och utvecklingsmöjligheter. Man väntar också betydande inlägg af hans initiativkraft och klarsynthet på detta område, när det gäller slutbehandlingen af det äfven för jordbrukets rationella och intensiva utveckling betydelsefulla spörsmålet om egna-hemsfrågans lösning på betryggande grund samt de praktiska förslag till själfva jordbruksnäringens höjande, exempelvis täckdikningsfrågan och myr-afdikningsfrågan, hvilkas lösning böra bli en nära framtids sak.

Af de båda konsultativa statsråden representerar statsrådet *Carl Fredrik Hederstierna* den juridiska och statsrådet *Gustaf Vilhelm Alexander Roos* den administrativa sakkunskapen.

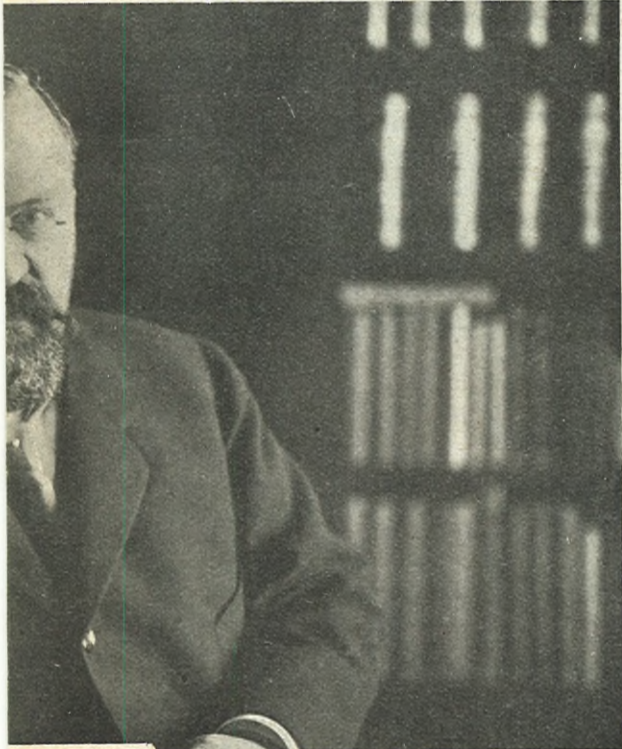
Statsrådet Hederstierna har efter fullbordade

universitetsstudier före sitt inträde i ministären på den juridiska banan avancerat till den högsta posten justitieråd. Statsrådet Roos har efter slutade universitetsstudier inom den juridiska fakulteten gjort sitt avancemang inom landsstaten, där han vid sitt inkallande i regeringen nått platsen som landssekreterare i Blekinge län.

Af arbetsbördan inom en regering hvilat vanligen en högst betydande del på de konsultativa statsråden, äfven om resultatet af deras arbete icke framträder så påtagligt för allmänheten som resultatet af de olika fackministrarnes kan göra. Alldeles särskildt inom den Lindmanska regeringen, med den rent häpnadsväckande initiativkraft och reformsträfvan på skilda områden, som den utvecklade, ha de konsultativa statsråden haft sig förelagdt ett arbete, som kraft lika mycken kraft och plikttrohet som skicklighet. Man kan bäst döma därom, när man sett, att endast uppräknningen och den korta definieringen af de olika ärenden, som af denna

Å. H. HAMMARSKJÖLD
ECKLESIASTIKMINISTER

WARTZ
MINISTER

I sin kraftigaste mannaålder åter och praktiker till såväl lynne som utbildning är finansdepartementets chef *Carl Johan Gustaf Swartz*, en ättling af den ansedda industriidkarsläkten från Norrköping.

När han ännu ej femtioårig kallades att handhafva statens affärer hade han redan ett kvartssekel stått som chef för sin firmas omfattande fabriksrörelse i födelsestaden. Han visade sig ock till sin plats medföra all den klarhet, reda och vederhäftighet, parad med blick för situationens kraf och oräddhet vid valet af medel, äfven om han stöter mäktiga enskilda intressen för hufvudet, som den store och skicklige industriidkaren under sin verksamhet lär och måste besitta, om han vill ha framgång i sitt arbete.

Som verk af hans kloket står bl. a. den fasthet liksom måtta regeringen visade vid sockerbeskattningens omläggande. Som prof på hans initiativkraft har man att anteckna den tullpolitiska och finansiella öfverenskommelse han i samarbete med utrikesministern förebereadt med Frankrike och den omläggning af vårt beskattningssystem efter modernare och enhetligare grun-

A. PETERSSON
JORDBRUKSMINISTER

C.A. EHRENSVÄRD
Sjöminister.

gent emot tilltag, som klädda i frihetens namn varit till hot för såväl frihet som ordning, ha stärkt hans prestige hos forna motståndare och borde, om de ville och kunde se fordomsfritt, icke heller ha försvagat hans anseende hos gamla vänner.

Den nye sjöministern kommandören *Karl August Ehrensvärd*, född 1858, har hittills uteslutande framträdtt som fackminister och äfven på detta område icke haft tillfälle att ingripa på något mer anmärkningsvärdt sätt. Man har emellertid af hans sakliga och kraftiga inlägg i de frågor, där det påkallas, att vänta sig, att han vid arbetet på flottans fortsatta utveckling till en efter våra förhållanden betryggande styrka både skall kunna framlägga sådana förslag för riksdagen, som ha skäl för sig i den moderna utvecklingens ståndpunkt och i de af vårt läge betingade för oss säregna förhållandena, och förete grunder för

O.B. MALM
Krigsminister.

regering antingen redan afgjorts eller förberedts för direkt behandling eller för hänvisning till kommittéer, upptager mer än ett par spalter tryckta med finstil i en daglig tidning.

De tre poster, hvilka nu ha nya företrädare på regeringsbänken, bytte innehafvare i december 1907. Redan den 4 afgingo såväl krigsministern *Tingsten* som civilministern *Juhlin* och chefen för sjöförsvarsdepartementet *statsrådet Dyrssen*. Den förstnämnda posten upprätthölls emellertid temporärt till den 31 samma månad af statsministern. De båda öfriga posterna fingo redan vid företrädarnes afgang de innehafvare de nu hafva.

Af alla fackministrarne har civilministern, hvars departement alltjämt är så omfattande att man näppeligen kan kalla honom fackminister, den drygaste arbetsbördan.

Statsrådet grefve *Hugo Erik Hamilton*, nu snart en sextio års man, uppbär den emellertid med en kraft, som tyder på, att den skolning han under sin föregående bana fått såväl på det tekniska området — där sakkunskap är nyttig för en civilminister — som på det administrativa varit honom till en god hjälp. Men äfven den rent politiska sidan af sin ämbetsutöfning har han ägnat ett arbete, som kräfft icke blott begåfningens spänstighet utan äfven karaktärens styrka. Hans uppträdande under förgångna sommar och den manligt bestämda ståndpunkt han både i ord och hållning intagit

G.W.A. ROOS · C.F.W. HEDERSTIERNA
KONSULTATIVA · STATSRAÐ.

dem, till hvilka representationen bör lyssna.

Den yngste som regeringsmedlem inom ministären är för närvarande krigsministern generalmajor *Olof Bernhard Malm*, född 1851 och officer sedan 1871.

När 1907 dåvarande krigsministern *Tingsten* afgick hade hans efterträdare en svår uppgift. Krigsministern åtnjöt nämligen vid sin afgang en lika stor som med hänsyn till hans rent militära förtjänster berättigad popularitet såväl inom riksdagen som ute i landet. Han var då för folket känd endast som den dugande militären. Utanför regeringen hade han icke ännu haft tillfälle att uppträda som vildman, och man hade nog kanske svårt att fatta anledningen till, att en man afgick, hvars kraft man icke utom kretsen af hans ämbetsbröder ännu kände som än mer explosiv än drivvande.

Sedan har emellertid den nye krigsministern genom sitt lugna och på samma gång bestämda uppträdande vunnit tillit såväl inom riksdagen som armén och sluter sig vida mer homogent

än sin impulsive och personligt oberäknelige företrädare till den krets af män excellensen *Lindman* nu ser samlad kring sig för att stå eller falla med det rösträttsförslag, som bildade den politiska plattformen för den regering, hvilken sedan genom sin verksamhet i öfrigt till namnet rösträttens också lagt hedersnamnet de praktiska och utvecklingsgagnande reformernas.

Rösträttsfrågans lösning bör, som vi redan sagt, icke vara tvifvel underkastad. Till och med på

det protestmöte, som socialisterna anordnat förra söndagen, betecknades ju regeringsförslagens slutliga antagande som redan afgjort. Men där ställdes också i utsikt fortsatt strid och ett antagande under former, som det skulle kunna sättas i fråga, att en handlingskraftig regering ville godkänna. Båda delarna äro lifligt att beklaga. Ty hvad landet nu behöfver, det är icke fortsatt politisk kamp, utan reformer på det ekonomiska lifvets fält och därför äfven vid styret män med den vilja och förmåga för just sådant reformarbete, som *Arvid Lindman* och hans regering visat.

HERMAN A. RING.

Foto för Idun af A. Blomberg.